

N:o 17.

Ank. till Riksd. kansli den 7 maj 1906, kl. 2 e. m.

Betänkande i anledning af Kungl. Maj:ts proposition om ändrad lydelse af vissa §§ i bevillningsförordningen m. m. samt en i sammanhang därmed väckt motion.

(2:a A.)

I propositionen n:o 91 har Kungl. Maj:t föreslagit Riksdagen att besluta, att 11, 14, 33 och 82 §§ i förordningen den 3 december 1897 angående bevillning af fast egendom samt af inkomst äfvensom 17 och 18 §§ i den vid förordningen fogade instruktion för taxeringsmyndigheterna måtte erhålla följande — i afseende å de föreslagna nya bestämmelserna med kursiv stil utmärkta — lydelse:

Bevillningsförordningen.

*Kungl. Maj:ts
förslag.*

11 §.

Undantag från de i 7—10 §§ meddelade stadganden.

1 mom. Bevillning för inkomst af kapital eller arbete äger icke rum, med mindre den skattskyldiges sammanräknade årsinkomst (se 18 § af instruktionen för taxeringsmyndigheterna) däri inbegripen äfven hustruns, öfverstiger 600 kronor.

Bih. till Riksd. Prot. 1906. 5 Saml. 1 Afd. 17 Häft. (N:o 17.)

1

Öfverstiger den sammanräknade årsinkomsten

600 kronor	men ej	900 kronor,	äro	600 kronor,
900	”	”	”	500 ”
1,200	”	”	”	400 ”
1,500	”	”	”	300 ”
1,800	”	”	”	200 ”
2,000	”	”	”	100 ”

af inkomsten af kapital och arbete fria från bevillning.

Till grund för bedömandet, om och i hvilken mån bevillningsfrihet enligt första eller andra punkten af detta mom. skall äga rum, lägges i fall, där särskildt afdrag enligt 2 mom. i denna § är medgifvet, den sammanräknade årsinkomst, som återstår efter afräknande af nyssnämnda särskilda afdrag.

2 mom. a) Å ort, där lefnadskostnaderna äro synnerligen höga i jämförelse med hvad de äro inom riket i allmänhet, må från den uppskattade inkomsten af kapital och arbete särskildt afdrag äga rum dels för skattskyldigs egen person med högst 150 kronor, dels ock för hvarje af den skattskyldige på grund af honom åliggande försörjningsplikt underhållet barn, hvars ålder vid början af det år, då taxeringen sker, understiger 15 år, med högst 50 kronor. För barn, som själft åtnjuter inkomst, äger dock skattskyldig tillgodonjuta afdrag allenast såvida barnets inkomst understiger det inom orten för barn bestämda afdrag och i sådant fall icke för större belopp än det, hvarmed barnets inkomst understiger det fastställda afdragsbeloppet.

Afdrag, hvarom här är fråga, skall gälla för orten i dess helhet. Ej må afdrag medgifvas för skattskyldigs egen person, om hans sammanräknade årsinkomst öfverstiger 2,000 kronor, ej heller för barn, om den skattskyldiges sammanräknade årsinkomst öfverstiger 3,000 kronor.

b) Oafsedt afdrag, hvarom under a) förmäles, må undantagsvis i enskilda fall, då skattskyldigs skatteförmåga är på grund af särskilda förhållanden (t. ex. sjukdom inom familjen, underhåll af närstående, ekonomiska förluster, stark skuldsättning) väsentligen nedsatt, afdrag från den uppskattade inkomsten af kapital och arbete medgifvas med högst 200 kronor; dock må den omständigheten, att skattskyldig har barn att försörja, ej gälla såsom grund för sådant afdrag, där afdrag för barn enligt a) ägt rum.

Afdrag i fall, hvarom här är fråga, må ej medgifvas, där den skattskyldiges sammanräknade årsinkomst öfverstiger 2,500 kronor.

3 mom. Därest skattskyldig, hvars uppskattade inkomst af kapital och arbete uppgår till 800 kronor eller därutöfver, skulle vid tillämpning

af bestämmelserna i 1 och 2 mom. vara från bevilning helt och hållet fri, skall ändock bevilning för inkomst påföras honom för ett belopp af 10 kronor.

Befrielse från eller lindring i bevilning på grund af 1 eller 2 mom. må ej åtnjutas af annan än enskild skattskyldig och oskiftadt stärbhus: ej heller må i något fall sådan befrielse eller lindring åtnjutas för inkomst, som beskattas inom annan kommun än den, där den skattskyldige är mantalsskrifven.

4 mom. Från utgörande af inkomstbevilning frikallas:

a) staten;

b) kyrkor, akademier och vetenskapliga samfund, allmänna undervisningsverk, stipendiefonder, pensionsanstalter, sjuk- och fattigvårdsinrättningar jämte andra fromma stiftelser: för all annan inkomst än den i 8 § 2 mom. b) nämnda;

landsting, hushållningssällskap, städer och andra menigheter: för sådan inkomst, som icke härflyter af rörelse eller yrke;

allmänna hypoteksbanken, allmänna hypotekskassan för Sveriges städer och hypoteksföreningar;

järnkontoret, så länge kontorets vinstmedel användas till allmänt nyttiga ändamål och kontoret icke lämnar utdelning åt sina delägare; samt

sparbanker, som afses i lagen af den 29 juli 1892, äfvensom sådana ränte- och kapitalförsäkringsanstalter, som afse att bereda vinst endast åt insättare;

c) medlem af konungaätten: för af staten anvisadt anslag samt för inkomst af kapital;

d) främmande makters härvarande beskickningar och konsulat tillhörande personer jämte deras betjäning:

om de icke äro svenska medborgare: för all annan inkomst än den, som utgöres af från Sverige uppburen allmän eller enskild pension eller erhålles genom här idkad rörelse;

om de äro svenska medborgare: för den inkomst, de åtnjuta af sin tjänst hos den främmande makten;

e) utlänning, som här vistas för att idka studier; samt

f) lappallmogen: för inkomst af renskötsel.

14 §.

Till ledning vid taxeringen skola följande uppgifter meddelas:

1:o) de år, då allmän fastighetstaxering skall verkställas:

a) af stadsdomstol samt domare på landet:

uppgift å beloppet af den vid senaste försäljning betingade köpeskilling för hvarje fast egendom, hvarå, efter det enahanda uppgift sist meddelades, lagfart på grund af köp beviljats; börande i denna uppgift, hvilken skall angifva köparens och säljares namn samt köpeafhandlingens datum, anmärkas, när försäljningen skett af föräldrar till barn, om och i så fall till hvilket belopp i köpeskillingen inbegripits godtgörelse för inventarier eller inbärgad gröda, om förbehåll gjorts om s. k. undantagsförmåner samt om köpet skett å exekutiv eller konkursauktion;

b) af direktion för hypoteksinrättning:

uppgift å det värde, hvartill hvar och en i samma hypoteksinrättning till belåning anmäld fast egendom blifvit uppskattad vid därå, efter det enahanda uppgift senast meddelades, för dylikt låns erhållande anställd och godkänd värdering;

2:o) hvarje år:

a) af styrelse öfver brandförsäkringsinrättning eller dess agenter eller vederbörande brandstodskommitté:

uppgift rörande försäkringsvärdet å de i 5 § *b)* omförmälda hus och byggnader; börande denna uppgift, hvilken skall meddelas särskildt för hvarje fastighet, afse samtliga hit hörande byggnader, hvilka blifvit mot brandskada försäkrade under den tid af samma år och det näst föregående, för hvilken enahanda uppgift icke förut meddelats;

b) af statsdepartement jämte hvarje ämbetsmyndighet eller ämbetsverk, vare sig statens, stads eller menighets, äfvensom af styrelse för allmän inrättning eller stiftelse, där ämbets- eller tjänsteman, vaktbetjänt eller annan äger utbekomma aflöning eller pension:

uppgift angående hvar och en person för det löpande året tillkommande fast lön eller pension, äfvensom under nästföregående år uppburna särskilda belopp af tjänstgöringspenningar, dagaflöning, traktement, arfvode, uppmuntrings-, mil- eller felräkningspenningar, portions-, inkvarterings- eller beklädnadsersättning, provision eller gratifikation och andra löneförmåner, hvarjämte, då med tjänstebefattning följer fri kost, boställe, bostad eller löningsjord eller inkomst af sportler, expeditionslösen, bötes- eller beslagsandelar eller andra obestämda eller extra inkomster, sådant bör i uppgiften särskildt antecknas;

c) af förmyndarekammare eller gode män för tillsyn å förmynderskap:

uppgift angående sammanlagda beloppet af hvarje omyndigs inkomst af kapital för nästföregående år;

d) af agent för utländskt försäkringsbolag:

uppgift angående antalet försäkringar och premiebeloppet för nästföregående år inom agenturens område, äfvensom beloppet af utbetalda återförsäkringspremier;

e) af styrelse för verk eller bolag, som är med Kungl. Maj:ts oktroy försedt eller blifvit såsom aktiebolag registrerad eller står under offentlig kontroll, samt af annat bolag eller rederi, så ock af en hvar annan, som under nästföregående år varit taxerad för inkomst af rörelse eller yrke till belopp af minst 5,000 kronor:

enahanda uppgift, hvarom i b) stadgas angående lön- och arfvodes-tagares samt öfriga arbetares löneförmåner.

I uppgift, hvarom i 2:o b) och e) stadgas, må icke något slag af de vederbörande tillkommande aflöningsförmåner uteslutas, äfven om enligt denna förordning afdrag för någon del däraf må vara vid taxeringen medgifvet; dock att pension eller gratifikation å belopp, understigande 200 kronor, må från sådan uppgift uteslutas, då för den, som åtnjutit dylik pension eller gratifikation, annan inkomst ej uppgifves.

33 §.

Till bevillningsberedningens ordförande skall å landet härads-skrifvaren och i stad vederbörande tjänsteman senast den 20 april, vid bot af tre kronor för hvarje öfverskjutande dag, hafva aflämnat på mantalslängden grundade, enligt fastställda formulär uppställda längder, upptagande samtliga inom beredningens distrikt belägna fastigheter, å hvilka jämlikt 5 § särskilda taxeringsvärden skola sättas, äfvensom fastigheternas ägare eller i fall, som i 2 § sägs, deras innehafvare. Dessutom böra vid samma tillfälle till beredningens ordförande aflämnas tillräckligt antal tryckta blanketter till taxeringslängden öfver inkomstbevillningen, uti hvilken enligt fastställt formulär uppgjorda längd beredningen införer alla de personer, som beredningen anser skyldige att dylik bevillning inom distriktet erlægga. I stad böra beredningarna till dessa längders upprättande och kompletterande åtnjuta nödigt biträde af vederbörande uppbořds- eller annan därtill utsedd tjänsteman.

Senast den 20 mars skola till beredningens ordförande aflämnas, på landet af kommunalstämmas ordförande och i stad, utom Stockholm, genom magistratens försorg, så väl de i 53 § 3 mom. omförmälda afskrifter af nästföregående års taxeringslängder som äfven de i 51 och

63 §§ omförmälda utdrag af protokollen hos det årets vederbörande taxeringsnämnd och pröfningsnämnd.

I öfverensstämmelse med den för taxeringsmyndigheterna utfärdade särskilda instruktion och under tillämpning af de i denna förordning stadgade grunder åligger det beredningen att föreslå och uti förberörda längder införa det fastighetsvärde och det inkomstbelopp, för hvilket bevillning skall inom beredningsdistriktet påföras hvarje skattskyldig, med iakttagande därvid att uppskattad inkomst af rörelse, yrke eller eljest *upptages på sätt bilagda formulär n:o 5 utvisar*; och bör beredningen därvid följa den inom samma ort senast upprättade mantalslängd, hvilken för sådant ändamål skall, sedan densamma blifvit i föreskrifven tid och ordning granskad, jämte alla därtill hörande uppgifter och handlingar senast den 20 april tillställas ordföranden i ortens bevillningsberedning.

Finnes inom distriktet municipalsamhälle, skola de inom detta samhälle förekommande fastighetsvärden och inkomstbelopp i längderna särskildt angifvas och sammanföras. Om af fastighet endast en del faller inom municipalsamhällets område, skall i anteckningskolumnen anmärkas, huru stor del af fastighetens hela värde belöper å sagda del af fastigheten.

82 §.

Utom den afkortning af påförd bevillning för inkomst af kapital eller arbete, hvilken föranledes af bristande tillgång till dess gäldande, får afkortning äga rum endast af bevillning för lön, pension eller dylik inkomst, som genom dödsfall, afsked eller annan orsak under årets lopp upphört, i hvilket fall sådan bevillning blott erlægges för den tid, hvarunder löneinkomsten eller andra med tjänstebefattning förenade fördelar af den skattskyldige eller hans rättsinnehafvare åtnjutas. Sker afkortning och nedgår den inkomst, som varder föremål för bevillning, härigenom till sådant belopp, att frihet från eller lindring i bevillningen *enligt 11 § bort* åtnjutas, må dylik frihet eller lindring vid afkortningen medgifvas.

Den för fast egendom utgående bevillning får icke afkortas.

Angående sättet för afkortning stadgas i uppboresreglementet.

Instruktionen för taxeringsmyndigheterna.

17 §.

Bevillningsberedning åligger att undersöka, huruvida skäl föreligger att tillämpa de bestämmelser om afdrag på grund af synnerligen höga lefnadskostnader å orten, som innehållas i bevillningsförordningens 11 § 2 mom. a). För afdrag, som anses böra beviljas, skall beredningen föreslå bestämdt belopp. Sådant förslag äfvensom de grunder, som föranledt antagande af synnerligen höga lefnadskostnader, antecknas å titelbladet till taxeringslängden öfver inkomstbevillningen. De föreslagna afdragen skola sedermera i beredningens förslag med iakttagande af de i omförmälda författningsrum meddelade föreskrifter, tillämpas för orten i dess helhet d. v. s. för hela bevillningsberedningsdistriktet.

I fall, då afdrag för barn medgifvits, skall i den därför afsedda kolumnen i taxeringslängden antecknas barnens antal. Vidare bör i fråga om afdrag enligt bevillningsförordningens 11 § 2 mom. b) anteckning göras angående de omständigheter, som i hvarje särskildt fall föranledt antagande af väsentligen nedsatt skatteförmåga.

Gör taxerings- eller pröfningsnämnd ändring i hvad sålunda föreslagits, skall noggrann redogörelse för skälen därtill lämnas i protokollet.

18 §.

Vid tillämpning af 11 § 1 och 2 mom. bevillningsförordningen bör taxeringsmyndighet först beräkna den skattskyldiges sammanräknade årsinkomst, hvarmed förstås hans i mantalsskrifningsorten uppskattade inkomst af kapital och arbete, ökad såväl med hans å andra orter uppskattade inkomst af samma slag, som ock med hans inkomst af fast egendom samt af aktier i inländska aktiebolag och lotter i enskilda bankbolag. Därvid iakttages, att inkomst af jordbruksfastighet beräknas till 6 procent och inkomst af annan fastighet till 5 procent af taxeringsvärdet.

Befinnes skattskyldigs sammanräknade årsinkomst icke öfverstiga 600 kronor, är han fri från bevillning för inkomst af kapital och arbete i mantalsskrifningsorten.

I de fall, där den sammanräknade årsinkomsten öfverstiger 600 kronor men likväl ej är högre än att lindring eller afdrag, hvarom i 11 § 1 och 2 mom. förmåles, kan ifrågakomma, uträknas den beskattningsbara inkomsten i följande ordning:

För skattskyldig, hvilken icke erhållit afdrag enligt 2 mom., bestämes den beskattningsbara inkomsten direkt efter stadgandena i 1 mom. d. v. s. med ledning af den fasta afdragsskalan. Hafva åter, på sätt i nästföregående § af denna instruktion angifves, medgifvits vissa för hela orten gällande afdrag på grund af synnerligen höga lefnadskostnader eller, i särskildt fall, afdrag enligt 2 mom. b), afräknas dessa afdrag från den sammanräknade årsinkomsten, hvarefter återstoden af denna inkomst lägges till grund för tillämpningen af 1 mom.

Exempel 1. Den skattskyldige A. har en inkomst af arbete af 900 kronor. Därjämte äger A. en jordbruksfastighet, taxerad till 1,000 kronor, hvaraf inkomsten alltså skall beräknas till 60 kronor. Afdrag enligt 2 mom. äger icke rum. Enligt andra punkten i 1 mom. äger A., hvars sammanräknade årsinkomst utgör 960 kronor, åtnjuta bevillningsfrihet för 500 kronor. Sedan dessa afdragits från inkomsten af arbete, återstår en beskattningsbar inkomst af 400 kronor.

Exempel 2. På grund af synnerligen höga lefnadskostnader å orten har afdraget för den skattskyldiges egen person satts till 100 kronor, afdraget för barn till 50 kronor. Den skattskyldige B., som har 6 barn under 15 år utan egen inkomst, har en till 1,400 kronor uppskattad inkomst af kapital och arbete samt äger stadsfastighet, taxerad till 7,000 kronor. Inkomsten af stadsfastigheten skall då beräknas till 350 kronor, hvarför den sammanräknade årsinkomsten uppgår till 1,750 kronor. B. kommer alltså i åtnjutande såväl af ett afdrag af 100 kronor för sig själf som ock af ett afdrag af 300 kronor för sina 6 barn. Vidare antages, att, då B. dessutom har en sjuklig hustru, han anses böra erhålla ett ytterligare afdrag enligt 2 mom. b) af 100 kronor. Afdragen enligt 2 mom. uppgå således tillhopa till 500 kronor. För att bedöma, i hvilken mån bevillningsfrihet enligt 1 mom. skall äga rum, afräknas detta afdragsbelopp af 500 kronor från den sammanräknade årsinkomsten 1,750 kronor. Å det därvid erhållna beloppet, 1,250 kronor, tillämpas bestämmelsen i 1 mom. andra punkten, enligt hvilken afdraget följaktligen skall medgifvas med 400 kronor. Afdragen enligt 1 och 2 mom. uppgå således tillsammans till 900 kronor, i följd hvaraf å den till 1,400 kronor uppskattade inkomsten af kapital och arbete återstår ett beskattningsbart belopp af 500 kronor.

Exempel 3. I samma ort har en skattskyldig C. med fyra barn under 15 år, hvilka icke hafva egen inkomst, en till 1,200 kronor uppskattad inkomst af arbete. Han har dessutom en å annan ort uppskattad inkomst af näring till ett belopp af 1,300 kronor samt en inkomst af

aktier af 200 kronor. Den sammanräknade årsinkomsten är i detta fall 2,700 kronor. C. erhåller alltså ett afdrag för barn med 200 kronor, hvaremot annat afdrag enligt 2 mom. ej kan beviljas honom. Den sammanräknade årsinkomsten utgör efter nyssnämnda afdrag 2,500 kronor, i följd hvaraf C. icke üger åtnjuta någon bevillningsfrihet enligt 1 mom. Han kommer således i mantalsskrifningsorten att upptagas till en beskattningsbar inkomst af $1,200 - 200 = 1,000$ kronor. Dessutom skall han å den ort, där näringen drifves, utan något afdrag, taxeras för en inkomst af 1,300 kronor.

Kungl. Maj:ts proposition innefattar dessutom förslag till ändrad lydelse af de till bevillningsförordningen hörande formulär n:o 5, till taxeringslängd öfver inkomstbevillningen och inkomstskatten, samt n:o 6, till längd öfver af pröfningsnämnd beslutade ändringar i taxeringen till inkomstbevillning och inkomstskatt. Beträffande dessa förslag tillåter sig utskottet hänvisa till den kungl. propositionen.

Vid tillstyrkande inför Kungl. Maj:t den 16 sistlidna mars af berörda proposition anförde chefen för finansdepartementet följande.

*Departements-
chefens
yttrande.*

»Genom nådigt beslut den 27 maj 1904 bemyndigade Kungl. Maj:t chefen för finansdepartementet att tillkalla särskilde sakkunnige för att enligt de närmare föreskrifter, departementschefen ägde meddela, inom nämnda departement biträda med utarbetande af förslag till de förändrade bestämmelser i gällande bevillningsförordning och förordning om inkomstskatt, som kunde af förhållandena påkallas. De personer, hvilka på grund af detta nådiga bemyndigande af chefen för finansdepartementet tillkallades, inkommo den 6 december 1904 dels med förslag till förordning om skatt af inkomst och förmögenhet samt om inkomstskatt å aktiebolag och andra juridiska personer, dels ock med förslag till ändrad lydelse af vissa §§ i bevillningsförordningen med flera författningar.

På grund af nådig remiss afgaf kammarrätten den 31 december 1904 underdånigt utlåtande öfver samtliga omförmålta förslag, hvar efter själfva hufvudförslaget med anledning af kammarrättens framställda erinringar beträffande såväl vissa af dess hufvudgrunder som åtskilliga detaljer däri underkastats förnyad ompröfning och utredning.

Under förtgången af detta arbete har fråga uppstått, huruvida icke en tillfredsställande ordning af landets direkta skatteväsen öfverhufvud förutsätter nya bestämmelser i fråga om *beskattningsår* jämte en omorganisation af de nuvarande *taxeringsmyndigheterna*. Med anledning

häraf hafva i en inom finansdepartementet utarbetad promemoria angifvits vissa uppslag för åvägbringande af dylika bestämmelser.

Öfver innehållet i denna promemoria har jag genom remiss den 27 september 1905 anmodat Kungl. Maj:ts samtliga befallningshafvande att infordra vederbörande magistraters och uppbördsförvaltningars å landet yttranden särskildt hvad angår de åtgärder, som för de sålunda ifrågasatta förändringarnas genomförande i stad och på landet må anses nödiga, under hemställan tillika att samma yttranden blefve jämte utlåtande från förstnämnda myndigheter ingifna till finansdepartementet senast den 1 april 1906. Genom denna åtgärd har för den vidare beredningen af dessa frågor med alla därtill hörande detaljer af skatteteknisk och kameralt administrativ natur ställts i utsikt att äga tillgång till ett material, så fullständigt och tillförlitligt, som det syns möjligt att kunna erhålla. Först när detta material inkommit och bearbetats, blir det möjligt att företaga en mera omfattande revision af skattelagstiftningen.

Om jag sålunda icke kan finna tillrådligt, att för närvarande i större omfattning upptaga sådana frågor, som beröra mera centrala delar af denna lagstiftning, har jag dock ansett ett hithörande spörsmål böra redan nu göras till föremål för behandling.

Jag syftar härvid på en utvidgning af den för närvarande medgifna rätten till skattefria afdrag för små inkomster af kapital och arbete. Gällande bestämmelser i detta hänseende hafva kvarstått oförändrade alltsedan år 1883. Sedan dess hafva dock lefnadskostnaderna, särskildt på vissa orter, ej oväsentligt ökats, så att en inkomst, som vid nyssnämnda tidpunkt kunde anses räcka till ett nödtorftigt uppehälle, numera i många fall icke på långt när motsvarar existensminimum. En lindring i beskattningen för de små inkomsterna synes mig redan af denna grund vara af ett verkligt behof påkallad. Sedan gällande bestämmelser om skattefria afdrag fastställdes, har också den indirekta beskattningen erhållit en högst väsentlig utbildning, såväl i rent finansiellt syfte som ock särskildt genom införandet af skyddstullar. Denna indirekta beskattning träffar utan tvifvel relativt hårdast de små inkomsttagarne. Det är därför rimligt, att den direkta beskattningen för dessa inkomsttagare göres så lindrig, som förhållandena medgifva.

I äldre tider spelade äfven de mindre inkomsternas direkta skattebidrag en viktig roll för statsfinanserna. Om också dessa skattebidrag numera ingalunda äro utan betydelse, har dock i detta hänseende en förskjutning ägt rum, så att statsverket nu lättare än fordom förmår

bära den minskning i inkomst, som kan uppkomma genom en lindring i denna beskattning af de små inkomsterna. Vid beräkning af denna inkomstminskning måste man också taga vederbörlig hänsyn till det faktum, att brist på tillgångar för närvarande i en mängd fall hindrar indrifningen af debiterade utskylder och att på denna grund afkortning måste äga rum. Statsverket skulle uppenbarligen icke blifva lidande på, om i sådana fall skattefrihet resp. lindring i beskattningen i stället hade beredts genom mera liberalt tillmätta skattefria afdrag. Tvärtom borde härigenom vissa besparingar i debiterings- och uppbördskostnaderna uppstå. Äfven ur en allmännare synpunkt är en utsträckning af de skattefria afdragen vida att föredraga framför en nödtvungen afkortning. I ett ordnad samhälle bör det nämligen ovillkorligen vara *regel*, att debiterade utskylder erläggas. För detta ändamål kräfvess stränghet vid indrifningen, men också att skatter icke påläggas i större utsträckning, än att de verkligen kunna betalas utan alldeles opropor-tionerliga uppoftningar för de skattskyldige.

Också har en utsträckning af de skattefria afdragen gång på gång påyrkats såväl inom Riksdagen som af kommittéer och myndigheter, hvilka haft att yttra sig i frågan. Att reformen så länge uppskjutits torde i någon mån bero därpå, att man afväntat frågans lösning i sammanhang med en allmän omgestaltning af vår skattelagstiftning. Vid de förarbeten i sistnämnda syfte, som pågått inom finansdepartementet, har det emellertid, såsom redan antydts, visat sig, att frågan om de skattefria afdragen icke står i närmare samband med öfriga reformer, som förberedas, än att den kan utan någon svårighet behandlas fristående. Då därtill, enligt hvad jag tror mig hafva visat, frågan om en tidsenlig utbildning af de skattefria afdragen måste betraktas såsom synnerligen angelägen, har jag ansett det i hög grad önskvärdt, att denna fråga erhöles sin lösning redan vid innevarande riksdag.

Gällande *bevillningsförordning* medgifver lindring i beskattningen dels *generellt* för mindre inkomster genom en fast afdragsskala, dels *efter taxeringsmyndigheternas beslut å orter med hög bostadskostnad* genom särskildt afdrag och *i enskilda fall* genom ytterligare afdrag vid *'särdeles ömmande omständigheter'*. De båda senare möjligheterna till skattelindring äro dock starkt begränsade därigenom, att det högsta afdrag, som på dessa grunder tillsammantagna kan beviljas, satts till 200 kronor.

Den väsentliga bristen i dessa bestämmelser är enligt min mening, att de alltför uteslutande fästa sig vid den taxerade inkomstens penning-

belopp, under det otillräcklig hänsyn tages till de förhållanden, som i öfrigt inverka på skatteförmågan. Denna beror ju, utom af *inkomstens storlek i penningar räknad*, väsentligen också af andra faktorer, nämligen dels de af den *allmänna prisnivån* bestämda *lefnadskostnaderna å hvar särskild ort*, dels den skattskyldiges på *familjens storlek* beroende oundgängliga *lefnadsbehof*, dels slutligen andra *individuella omständigheter*.

Den nu gällande *fasta* afdragsskalan har i sitt nuvarande skick bibehållits allt sedan år 1883. Enligt denna skala blifver inkomst till belopp af minst 500 kronor alltid föremål för beskattning och lindring i bevillningen kan icke tillgodoräknas andra inkomster än dem, som äro under 1,800 kronor. Om också dessa gränser för skattefrihet och skattelindring år 1883 voro tillfredsställande, hafva dock de allmänna lefnadsförhållandena i riket sedan den tiden undergått en sådan förändring, att en uppflyttning af samma gränser nu måste anses af rättvisa och billighet påkallade. Jag har därför ansett mig böra föreslå, att gränsen för skattefrihet bestämmas till 600 kronor och gränsen för åtnjutande af skattelindring till 2,100 kronor.

Utom det att nu angifna skattelindringar, till hvilka jag strax skall återkomma, böra beredas de små inkomsterna öfver lag enbart på grund af deras ringhet, är emellertid därjämte i öfrigt en vidare utbildning af de skattefria afdragen i hög grad af behovet påkallad; och torde följande synpunkter därvid böra vinna beaktande. Lefnadskostnaderna på orten och familjens storlek kunna anses såsom de *normala* omständigheter, som bestämma skatteförmågan vid en viss inkomst. Till dessa omständigheter bör lagstiftningen därför lämpligen taga hänsyn genom afdrag af en mera *regelbunden* art. Därutöfver influeras den enskildes skatteförmåga ofta i ganska hög grad af rent individuella förhållanden af så speciell natur, att det är svårt att med hänsyn till dem på förhand bestämma vissa afdrag. Det bör därför allt fortfarande öfverlämnas åt taxeringsmyndigheterna att inom vissa föreskrifna gränser genom ytterligare afdrag taga hänsyn äfven till sådana individuella förhållanden.

Sträfvandet att förskaffa små inkomstagare en lindring i beskattningen synes mig nu i främsta rummet böra rikta sig på införandet af *afdrag i mera regelbunden form* på grund af *høga lefnadskostnader å orten*, därvid särskild hänsyn bör tagas till storleken af den skattskyldiges familj.

Gällande bevillningsförordning medgifver redan särskilda afdrag på ort, där kostnaden för bostad är synnerligen hög i jämförelse med förhållandet inom riket i allmänhet. Ett afdrag af denna art synes

mig böra bibehållas, dock med den förändring, att som grund för afdraget bestämmas höga *lefnadskostnader* i allmänhet i stället för, såsom nu, allenast hög kostnad för *bostad*. Denna förändring har ofta påyrkats, särskildt af kammarrätten i dess utlåtande öfver 1894 års kommittéförslag; den är för öfrigt så naturlig, att den icke synes behöfva någon särskild motivering.

Jag föreslår därför, att å ort med synnerligen höga lefnadskostnader vissa särskilda afdrag må kunna beviljas efter för orten i dess helhet fastställda grunder, och att i sådant afseende bestämmas dels ett afdrag för den skattskyldige personligen dels ock ett afdrag, som afpassas efter storleken af den familj, han har att försörja. Jag tänker mig härvid, att, där lefnadskostnaderna anses synnerligen höga, båda dessa afdrag i regel samtidigt komma till tillämpning.

Afdraget för den skattskyldige personligen har ansetts icke böra ifrågakomma för inkomster, som öfverstiga 2,000 kronor.

En lindring med hänsyn till talrik familj kan enligt gällande bestämmelser endast beredas i form af afdrag på grund af 'särdeles ömmande omständigheter'. Detta är uppenbarligen otillräckligt. De afdrag, som kunna beviljas af sistnämnda anledning, äro för starkt begränsade, för att det skulle vara möjligt att inom denna ram taga vederbörlig hänsyn till den minskning i skatteförmåga, som följer med talrik familj. Familjefadern kan också rimligen begära, att de afdrag, som beviljas honom på grund af hans skyldighet att försörja sin familj, bestämmas efter mera objektiva och allmängiltiga grunder och icke skänkas honom såsom en nådegåfva på grund af ömmande omständigheter.

Af denna mening synes också bevillningsutskottet vid 1905 års riksdag hafva varit, då det framhöll såsom rättvist och lämpligt, att storleken af det bevillningsfria afdraget ej blott, såsom nu, undantagsvis utan i regel ställes i visst förhållande jämväl till talrikheten af den familj, den skattskyldige har att underhålla.

Vill man fastställa bestämda regler för afdrag på nu ifrågavarande grund, synes det emellertid för vinnande af nödig enkelhet lämpligt att uteslutande fästa sig vid antalet barn. Har den skattskyldige andra anhöriga att försörja, bör hänsyn härtill kunna tagas genom medgifvande af ett afdrag för det enskilda fallet. Det gäller alltså att se till, huruvida det låter sig göra att i vår bevillningsförordning införa principen om ett bestämdt bevillningsfritt afdrag för hvarje barn.

Redan i sitt utlåtande öfver 1894 års kommittébetänkande hade kammarrätten föreslagit ett sådant afdrag till ett belopp af 50 kronor

att gälla i fråga om skattskyldigs barn under 14 år, som skattskyldig hade att underhålla och uppfostra.

Såsom dåvarande chefen för finansdepartementet anförde till statsrådsprotokollet den 26 februari 1897, stöter emellertid en dylik bestämmelse på den svårigheten, att motsvarande lättnad i beskattningen icke tillika kan komma till godo den stora grupp af skattskyldige, som utgöres af fastighetsägarna. Hänsyn härtill har också fört mig till den öfvertygelsen, att man beträffande bevillningsförordningen måste undvika ett för hela riket lika afdrag för barn och i stället söka lösningen af den föreliggande uppgiften på det sätt, att det öfverlämnas åt de lokala taxeringsmyndigheterna att afgöra, om ett afdrag för barn är behöfligt på orten och huruvida det kan genomföras utan allt för stora rubbningar.

Nu är det uppenbart, att ett afdrag för barn framför allt är behöfligt på orter med särdeles höga lefnadskostnader och att det i regeln torde vara mindre behöfligt på den egentliga landsbygden. Jag har därför tänkt mig, att man borde öfverlämna åt taxeringsmyndigheterna att, där lefnadskostnaderna å orten befundes vara särdeles höga, fastställa ett visst för orten i dess helhet gällande afdrag för hvarje af den skattskyldige, på grund af honom åliggande försörjningsplikt, underhållet barn under 15 år. Med en sådan bestämmelse kan man förutsätta, att ett bevillningsfritt afdrag för barn skulle komma att införas öfverallt, där det vore af förhållandena särskildt påkalladt, medan kommuner, där ett dylikt afdrag skulle medföra betydande olägenheter, säkerligen skulle afstå från detsamma.

Vidare anhåller jag att få betona vikten däraf, att med hänsyn till den kommunala beskattningen afdragsrätten icke utsträckes längre än som är af trängande behof påkalladt. Rätten till afdrag för den skattskyldige personligen å ort med höga lefnadskostnader bör, såsom jag nyss nämnde, inskränkas till de fall, då inkomsten icke öfverstiger 2,000 kronor. Behofvet af afdrag för barn torde emellertid å orter med synnerligen höga lefnadskostnader ännu vid afsevärdt högre inkomster vara mycket kännbart. Jag har därför tänkt mig, att sådana afdrag borde kunna göras, så länge inkomsten icke öfverstege 3,000 kronor. Denna begränsning öfverensstämmer med den af kammarrätten i dess redan åberopade utlåtande föreslagna. Afdrag bör naturligtvis icke medgifvas för barn, som själfv åtnjuter inkomst till samma belopp, hvartill afdraget bestämts, eller däröfver. Uppgår barnets inkomst icke till detta belopp, bör den skattskyldige gifvetvis icke få afräkna större belopp än skillnaden mellan barnets inkomst och det för orten bestämda afdragsbelopp för barn.

Höga lefnadskostnader å orten böra enligt det nu sagda föranleda lindring i bevillningen på det sätt att de lokala taxeringsmyndigheterna bevilja vissa för orten i dess helhet gällande afdrag dels för den skattskyldige själf och dels för hvart och ett af hans barn. Det återstår endast att fixera vissa öfre gränser för storleken af dessa afdrag. Dessa öfre gränser böra tydligen bestämmas af skillnaden mellan lefnadskostnaderna å olika orter. Till ledning för en uppskattning af dessa lefnadskostnader har aktuarien hos kommerskollegium, filosofie doktorn Theophil Andersson på särskildt uppdrag utarbetat en '*P. M. angående lefnadskostnaderna å olika orter i Sverige*'.

Efter att hafva i korthet redogjort för innehållet i sagda, detta protokoll bilagda promemoria fortsatte departementschefen:

I promemorian hafva, såsom jag angifvit, sammanställts uppgifter angående lefnadskostnaderna på olika industriplatser, mestadels städer, för en af man, hustru och två barn bestående familj, som hyr en lägenhet om ett rum och kök. Af dessa uppgifter framgår, att *skillnaden* i lefnadskostnaden mellan de dyraste och de billigare orterna i riket är högst betydlig. För att taxeringsmyndigheterna under sådana förhållanden icke må sakna utväg att för en jämn fördelning af skattebördan mellan de mindre inkomsttagarna å skilda orter taga full hänsyn till de i de olika delarne af riket växlande lefnadskostnaderna, synes man icke lämpligen kunna sätta den öfre gränsen för de afdrag, hvarom nu är fråga, lägre än 150 kronor för den skattskyldige själf och 50 kronor för hvart barn.

I enlighet med hvad nu sagts föreslår jag, att det må medgifvas taxeringsmyndigheterna å ort, där lefnadskostnaderna äro synnerligen höga i jämförelse med hvad de äro inom riket i allmänhet, att från enskild skattskyldigs uppskattade inkomst af kapital och arbete afdraga: dels, där den sammanräknade årsinkomsten icke öfverstiger 2,000 kronor, för den skattskyldige själf ett visst för orten i dess helhet gällande belopp af högst 150 kronor, dels ock, där den sammanräknade årsinkomsten icke öfverstiger 3,000 kronor, för hvarje af den skattskyldige på grund af honom åliggande försörjningsplikt underhållet barn, hvars ålder vid början af det år taxeringen sker, understiger 15 år, ett visst likaledes för orten i dess helhet gällande belopp af högst 50 kronor, med de inskränkningar, hvilka jag nyss angaf.

Utom dessa för orten i dess helhet gällande afdrag böra, såsom redan är antydt, ytterligare *afdrag i enskilda fall* kunna beviljas. Möjlighet till dylikt afdrag förefinnes redan enligt nu gällande bevillningsförord-

ning i de fall, då, såsom det heter i förordningens 11 §, »särdeles ömmande omständigheter» förekomma. Nyssberörda uttryck synes mig emellertid icke vara rätt lyckligt valdt. Riktigare torde vara att uttrycka saken så, att, därest på grund af särskilda förhållanden skattskyldigs skatteförmåga är väsentligen nedsatt, sådant särskildt afdrag, hvarom här är fråga, må medgifvas. I sammanhang härmed synas de i förenämnda stadgande nu upptagna exempel — »talrik familj, långvarig sjuklighet, olyckshändelse och dylikt» — lämpligen böra i vissa hänseenden jämkas eller kompletteras. Att, ifall på grund af förut föreslagna bestämmelser afdrag för barn redan medgifvits, ytterligare afdrag af sådan anledning icke bör ifrågakomma, är gifvet.

Möjligheten till afdrag i fall, då skatteförmågan på grund af särskilda förhållanden anses väsentligen nedsatt, bör enligt min mening icke, såsom enligt nu gällande bevillningsförordning är fallet, stanna vid en inkomstsiffra af 1,800 kronor. Däremot torde afdragets maximibelopp lämpligen icke böra sättas högre än hvad nu är fallet. Jag föreslår därför, att afdrag af nu ifrågavarande beskaffenhet bestämmes till högst 200 kronor att ifrågakomma för dem, hvilkas sammanräknade årsinkomst icke öfverstiger 2,500 kronor. Denna sistnämnda gräns har valts med särskild hänsyn därtill, att den icke borde sammanfalla med någon af de förut bestämda gränserna för afdragsberättigade inkomster. Hade t. ex. gränsen i detta fall, i likhet med hvad som skett beträffande afdrag för barn, satts vid 3,000 kronor, så hade just vid denna gräns kunnat uppkomma en tämligen stark diskontinuitet i skattetrycket. Så t. ex. hade en skattskyldig med 3,000 kronors inkomst och 6 barn samt i öfrigt väsentligen nedsatt skatteförmåga kunnat erhålla ett afdrag af $300 + 200 = 500$ kronor, men däremot intet afdrag, ifall inkomsten varit några få kronor högre.

Vid tillämpning af de nu föreslagna bestämmelserna om lindringar i taxeringarna synes det mig naturligt, att hänsyn *först* toges till alla speciella omständigheter. Bestämmandet af de särskilda afdragen kräver nämligen ett *bedömande* af vissa lokala eller individuella förhållanden och står således i nära sammanhang med den egentliga taxeringen. Först sedan dessa afdrag gjorts, bör den fasta skatteskalen komma till tillämpning. Denna åtgärd är väsentligen att hänföra till skattebeloppens uträkning, om den också allt fortfarande läser böra utföras af taxeringsmyndigheterna.

Med den nu föreslagna ordningen blifva också lindringarna mera effektiva. Om nämligen en skattskyldig erhållit ett afdrag på grund af synnerligen höga lefnadskostnader å orten eller på grund af särskildt

nedsatt skatteförmåga, så kan han därigenom jämväl komma att ställas på ett lägre trappsteg af den degressiva skalan och sålunda äfven i den vägen blifva lindrigare beskattad. Och detta är riktigt, enär den inkomst, som återstår, sedan de nämnda afdragen gjorts, är att i afseende å skatteförmåga anse såsom likställd med annan inkomst, för hvilken ingen anledning till sådana afdrag förefunnits. De allmänna afdrag, som fastställas i den degressiva skatteskalen, böra följaktligen i lika mån komma dessa inkomster till godo.

Hvad nu beträffar själfva degressionen, torde den böra anordnas så, att alltför tvära öfvergångar i afdragens storlek undvikas. Detta framhölls såsom önskvärdt redan af bevillningsutskottet vid 1893 års riksdag likasom ock i 1894 års kommittébetänkande. Den här föreslagna degressionsskalan är så uppgjord, att det bevillningsfria afdraget minskas med jämnt 100 kronor för hvart och ett af skalans trappsteg. Detta har låtit sig göra, sedan afdragsskalan, på sätt förut antydts, utsträckts utöfver 1,800 kronor, som är den nuvarande gränsen, till 2,100 kronor. I 1904 års kommittéförlag sträckte sig afdragsskalan ända till 2,500 kronor. Allmänna afdrag från inkomster utöfver 2,100 kronor torde emellertid vara obehöfliga, sedan de särskilda afdragen erhållit den jämförelsevis betydande utsträckning, som i det föreliggande förslaget är fallet.

Gällande bevillningsförordning begränsar tillåtligheten af såväl skatteskalans allmänna afdrag som ock af de särskilda afdragen till enskilda skattskyldige och till inkomst, som beskattas i mantals-skrifningskommunen. Denna begränsning har bibehållits, dock i en något förtydligad form.

Det skulle uppenbarligen vara olämpligt, om den nu föreslagna utvidgningen af rätten till bevillningsfria afdrag föranledde någon inskränkning i valrätten till Riksdagens andra kammare. För närvarande kan den, som blifvit uppskattad till en inkomst af 800 kronor, icke genom bevillningsfria afdrag bli helt befriad från skyldighet att erlägga bevilling. Afdragen kunna således icke inverka på hans valrätt. För att i sådant afseende ingen ändring skall ske, har föreslagits, att, om skattskyldig, hvars inkomst af kapital och arbete uppgår till 800 kronor eller därutöfver, till följd af de föreslagna nya bestämmelserna skulle befrias från utgörande af bevilling, sådan ändock skall påföras honom för en inkomst af 10 kronor.

Slutligen tillåter jag mig i detta sammanhang påpeka, att samma skäl, som ofvar. anförts i fråga om rätt för skattskyldig att vid

bevillingstaxering af inkomst åtnjuta afdrag för barn, hafva sin fulla tillämpning jämväl å inkomstskattelagstiftningens område. Då jag därför inom den allra närmaste tiden kommer att inför Kungl. Maj:t anmäla frågan om en inkomstskatt för år 1907, skall jag tillåta mig föreslå jämväl sådana bestämmelser beträffande inkomstskatten, att skattskyldig äfven vid inkomstskattetaxeringen må komma i åtnjutande af dylikt afdrag.

Om 11 § bevillningsförordningen, i enlighet med hvad jag nu föreslagit, ändras, böra tillika de vid bevillningsförordningen fogade formulären n:ris 5 och 6, nämligen till taxeringslängd öfver inkomstbevillningen och inkomstskatten samt till längd öfver af pröfningsnämnd beslutade ändringar i taxeringen till inkomstbevillning och inkomstskatt erhålla i viss mån ändrad uppställning, hvarjämte 14, 33 och 82 §§ bevillningsförordningen torde böra erhålla en i vissa delar ändrad lydelse.

Enligt stadgandena i 14 § bevillningsförordningen äro förmyndarekammare och gode män för tillsyn å förmynderskap pliktiga att till ledning vid taxeringen lämna uppgift angående sammanlagda beloppet af hvarje omyndigs inkomst af kapital för nästföregående år, för såvidt den uppgått till minst 500 kronor. Såsom ofvan antydts är skattskyldigs rätt till afdrag för barn afsedd att ställas i visst beroende af huruvida barnet själf har inkomst, och det till huru lågt belopp som helst. Under sådana förhållanden kan det naturligen vara af vikt för taxeringsmyndigheterna, att uppgift, hvarom nu är fråga, lämnar så fullständig ledning som möjligt för tillämpningen af berörda stadgande. På grund häraf har jag ansett riktigast att föreslå en obegränsad uppgiftsskyldighet för förmyndarekammare och gode män för tillsyn af förmynderskap i afseende å omyndiges inkomster af kapital; och har förevarande § erhållit en häraf betingad ändrad lydelse.

En jämkning i affattningen af 33 § bör jämväl vidtagas, med anledning af den förändrade uppställning af omförmälda taxeringslängder, hvarom jag strax skall tala.

I 82 § bevillningsförordningen stadgas, att, om i vissa angifna fall afkortning af bevillning för lön, pension eller dylik inkomst ägt rum och den inkomst, som varit föremål för bevillning, härigenom nedgått till sådant belopp, att frihet från eller lindring i bevillningen enligt 11 § 1 mom. bort åtnjutas, dylik frihet eller lindring vid afkortningen finge medgifvas. Med den förändrade uppställning af 11 § bevillningsförordningen, jag kommer att föreslå, skulle emellertid bestämmelserna om lindring i bevillningen återfinnas i såväl första som

andra mom. af nämnda §. Med anledning häraf har ifrågavarande § undergått erforderlig jämkning.

Den förändrade uppställningen af omförmälda längder betingas så godt som uteslutande af önskan att erhålla en ur kontrollsynpunkt och i statistiskt afseende lämplig specialisering af de olika slagen af afdrag, hvartill skattskyldige vid tillämpning af de utaf mig därutinnan föreslagna bestämmelser kunna blifva berättigade. Kolumnernas antal i längderna hafva visserligen därigenom ökats; men denna åtgärd har dock kunnat vidtagas, utan att längderna i någon nämnvärd mån förlorat i lätthandterlighet. I anledning af de under år 1905 beslutade nya grunder för skyldigheten att deltaga i väghållningsbesväret har jag nämligen funnit, att skälig anledning att numera vidhålla den hittills med hänsyn till vägs kattens debitering iakttagna uppdelningen af inkomster utaf 'rörelse, yrke eller eljest' i två särskilda kolumner icke förefinnes. Inkomster af nämnda slag hafva därför sammanförts i en kolumn. I sammanhang härmed har den å taxeringslängden öfver inkomstbevillningen och inkomstskatten (formulär n:r 5) nu befintliga not angående skyldigheten att utgöra vägs katt, såsom öfverflödig och ej fullt riktig, uteslutits.

Vidkommande därefter det finansiella resultatet af de föreslagna reformerna må till en början framhållas, att, så länge en fortlöpande detaljerad statistik öfver det direkta skatteväsendet saknas, det är omöjligt att på förhand med någon noggrannhet beräkna, i hvad mån nu föreslagna bestämmelser om nedsättning och lindring i allmänna bevillningen komma att inverka på allmänna bevillningens belopp. I förevarande fall blir detta så mycket svårare, som man icke har någon möjlighet att beräkna, i huru hög grad taxeringsmyndigheterna komma att begagna sig af den i deras händer lagda utvidgade afdragsrätten. Men äfven om sådant låte sig göra och man kunde med någon tillförlitlighet beräkna det belopp i allmän bevillning, staten genom de föreslagna ändringarna till skattskyldiges förmån afstår, kan man därför långt ifrån påstå, att statens förlust uppgår till ett belopp, motsvarande nedsättningen i bevillningen. Det kan nämligen icke lämnas ur räkningen, att genom de föreslagna nya bestämmelserna i afsevärdt många fall icke annan reform ägt rum än att staten afstått från en rätt, som staten ändock icke kunnat i realiteten genomföra. Afkortning af påförd bevillning äger nämligen gifvetvis rum företrädesvis inom de kategorier af inkomsttagare, hvilka med de föreslagna nya bestämmelserna skulle vinna befrielse från eller lindring i bevillningen. Och,

såsom jag redan antydt, torde reformen tillika i ett icke ringa antal fall komma att betyda en minskning i statens utgifter för indrifning af bevillning, till hvars gäldande tillgångar helt eller delvis saknas.

Ett allmänt öfverslag gifver emellertid vid handen, att den i bevillningsförordningen föreslagna utsträckta rätten till afdrag kan antagas komma att vålla statsverket en inkomstminskning af cirka 500,000 kronor.

Till belysande af den finansiella betydelsen häraf ber jag att få meddela, att bevillningen af fast egendom samt af inkomst redan för år 1905 öfverskridit en summa af 10 millioner kronor. Om således de nu föreslagna bestämmelserna om afdrag redan då tillämpats, skulle bevillningen ändock med säkerhet gifvit ungefär den summa af 9,5 millioner kronor, till hvilken den är upptagen i Kungl. Maj:ts till innevarande års Riksdag afgifna förslag till riksstat för år 1907. Den nu föreslagna reformen torde således icke vålla någon rubbning i det statsregleringsförslag, som redan öfverlämnats till innevarande års Riksdag.»

Vid propositionen var fogad en af aktuarien hos kommerskollegium Theophil Andersson utarbetad »P. M. angående lefnadskostnaderna å olika orter i Sverige». I fråga om denna redogörelse tillåter utskottet sig hänvisa till den kungl. propositionen.

*Motion II: 155
af herr C. J.
Öberg.*

Till utskottets behandling har vidare förelegat en i anledning af Kungl. Maj:ts proposition af herr *C. J. Öberg* inom Andra Kammaren väckt motion n:o 155, i hvilken yrkats, »att Riksdagen ville besluta om ett sådant tillägg till 4 § i förordningen angående bevillning af fast egendom samt af inkomst med innehåll, att de af mig åsyftade ägare af mindre lägenheter af ett värde intill 1,000 kronor må, därest taxeringsmyndigheterna så finna lämpligt, kunna under viss tid befrias från fastighetsbevillning».

Till stöd för detta yrkande har motionären anfört följande.

»Üti en till Riksdagen aflämnad kungl. proposition n:o 91 har Kungl. Maj:t föreslagit sådan ändring af bevillningsförordningen, att bevillning för inkomst af kapital eller arbete äger icke rum med mindre den skattskyldiges sammanräknade årsinkomster, däri inbegripen äfven hustruns, öfverstiger 600 kronor.

Öfverstiger den sammanräknade årsinkomsten

600 kronor, men ej	900 kronor, äro	600 kronor
900 » » »	1,200 » »	500 »
1,200 » » »	1,500 » »	400 »
1,500 » » »	1,800 » »	300 »
1,800 » » »	2,000 » »	200 »
2,000 » » »	2,100 » »	100 »

af inkomsten af kapital och arbete fria från bevillning; hvarjämte Kungl. Maj:t föreslagit, att å ort, där lefnadskostnaderna äro synnerligen höga i jämförelse med hvad de äro inom riket i allmänhet, må från den uppskattade inkomsten af kapital och arbete särskildt afdrag äga rum *dels* för skattskyldiges egen person med högst 150 kronor, *dels* ock för hvarje af den skattskyldiges på grund af honom åliggande försörjningsplikt underhållet barn, hvars ålder vid början af det år, då taxeringen sker, understiger 15 år, med högst 50 kronor.

Då ifrågavarande af Kungl. Maj:t föreslagna befrielse och lindring i inkomstbevillningen *endast* skulle få tillgodonjutas af dem, som erlægga bevillning för inkomst af kapital eller arbete, så synes det med skäl kunna ifrågasättas, huruvida icke en del andra skattskyldige, nämligen mindre lägenhets- och egnahemsägare, hvilka erlægga fastighetsbevillning, också borde ihågkommas med någon lättnad, helst som de enligt min åsikt och den erfarenhet, jag har i saken, äro i lika stort behof af skattelindring som de, för hvilka Kungl. Maj:t nu föreslår rätt afsevärda lättnader i skattebördan.

Jag föranledes därför med anledning af ifrågavarande Kungl. Maj:ts proposition ånyo till Riksdagens bepröfvande framlägga det förslag, som jag vid 1904 och 1905 års riksdagar framställt, nämligen att sådana mindre jordbrukare, lägenhets- och egnahemsägare jämte de med dem likställda, som arbeta på att skapa sig ett eget hem, skola kunna under en del s. k. frihetsår erhålla befrielse från skatternas utgörande till stat och kommun.

Min uppmärksamhet har nämligen varit fäst vid de många svårigheter, det ansträngande arbete och de betydande utgifter, som en del mindre jordbrukare måst underkasta sig vid upptagande af en förut icke odlad eller bebyggd mark, då de utom de dagliga tunga hushålls- och familjebestyren sträfvat för att åt sig och de sina kunna förvärfva ett eget hem på den ofta svårbrutna och steniga mark, de stundom blott med uppjudande af all sin förmåga lyckats få åt sig upplåten vare sig i obygdan eller vid ett eller annat arbetarecentrum; och med

tanke härpå har jag frågat mig, på hvilket sätt man bäst från det allmännas sida skulle kunna i någon, om också ringa, mån understödja och uppmuntra en så lofvärd och ur flera synpunkter så betydelsefull insats i statens kulturella utveckling.

Det myckna släp och de många umbäranden, en sådan fattig och af allehanda familjeplikter eljest hårdt anlita kropparbetare har att vidkännas i kampen för sin tillvaro och för sitt sträfvande att få komma under det egna taket, ligger i så öppen dag, att någon vidlyftig och utredande belysning häraf synes mig icke vara erforderlig.

Jag kan därför här inskränka mig till att angifva ett af de sätt, på hvilka man från statens sida kunde och borde tråda hjälpande emellan.

Om de mindre jordbrukare, lägenhets- och egnahemsägare, som jag här ofvan berört, under de fem första åren, blefve, därest de så önskade, för den nyupptagna jorden befriade från utgörande af all för densamma till stat och kommun genom eljest åsatt taxering utgående skatt, skulle detta helt säkert för dem ej blott vara en välbehöflig lättnad, utan därjämte vara ett verksamt medel till befrämjande af egnahemsaken.

Nyttan af att arbetsklassen sättes i tillfälle att förvärfva sig egna hem anser jag vara af så utomordentlig betydelse för stat, kommun och enskilde, att hvarje medel, som därtill kan anses bidraga, ej bör lämnas oförsökt. Och mycket skulle i detta hänseende enligt min åsikt vinnas, om de, som företaga sig det mödosamma arbetet att odla och bebygga mindre jordlotter, hvilka af sin förra ägare för sin svårbrutna beskaffenhet eller i följd af för stort ägområde icke lagts under plogen, visste sig fria från all åsatt taxering under den första tiden, då odlings- och byggnadsarbetet togo deras arbetskraft och betalningsförmåga mest i anspråk, och innan de egentliga frukterna af deras arbete ännu hunnit visa sig.

Att under en kortare tid medgifva befrielse från skatt till stat och kommun för mindre bemedlad person under hans första sträfvan att skapa ett eget hem, kan väl sägas vara öfverensstämmande med klok beräkning. Ty det bör väl vara ett verkligt statsintresse, att jorden så mycket som möjligt förvandlas till fruktbara tegar och bebyggda platser, i stället för att, såsom nu ofta sker, ligga oanvänd och sålunda till ringa nytta för vare sig den ene eller andre.

Andra Kammarrens tillfälliga utskott n:o 4, som vid 1904 års riksdag hade att afgifva utlåtande öfver min i ämnet väckta motion, hvars motivering jag nu i hufvudsak återgifva, yttrade:

'Syftemålet med motionen är, som i motiveringen till densamma nämnes, att för nyupptagen jord åt vissa mindre jordbrukare, lägenhets- och egnahemsägare bereda frihet under ett antal år från skatt till stat och kommun.

Med nyupptagen jord synes dock motionären afse icke blott jord, som gjorts lämplig till odling, utan äfven förut icke odlad eller bebyggd mark, hvarå bostadslägenhet uppförts.

Syftet är sålunda tvåfaldigt: att vinna mark för odling och uppmuntra egnahemssträfvandet.

Tanken att genom frihet under viss tid från skatt uppmuntra till brytande af bygd är icke ny; sålunda medgafs i de afvittringsstadgar, som under förra århundradet fastställdes för de nordliga länen, nybyggnad å kronans öfverloppsmarker frihet från ränta, tionde och rotering från och med 15 till och med 30 år; och skulle antalet frihetsår lämpas efter det större eller mindre arbete, som till odlingen fordrades.

I hvad mån denna skattefrihet — som dock icke afsåg befrielse från bevilling af kommunalutskylder — inverkat till befordrande af odling i Norrland, torde svårligen kunna utredas; det offer för stat och kommun, som motionen åsyftar, är dock ringa i jämförelse med den nytta ett ökad tillgodogörande af landets odlingsmöjligheter skulle innebära, att utskottet finner motionärens uppslag i förevarande hänseende väl vara värdt beaktande.

Vid behandlingen inom bevillningsutskottet af samma min motion, som jag vid fjolårets riksdag hade förnyat, afstyrktes den med endast en rösts öfvervikt, hvarvid dock nio af Andra Kammarens tio ledamöter reserverade sig till förmån för densamma med yrkande af ett sådant tillägg till bevillningsförordningens § 4, att det med motionen afsedda syftemål skulle vinnas; och tillåter jag mig hänvisa till nämnda reservation.

De skäl, som nu i den kungl. propositionen anförts till förmån för skattelindring åt en del mindre bemedlade, som erlægga bevilling till stat och kommun för inkomst af kapital eller arbete, synes mig hafva sin fulla tillämpning jämväl på de mindre fastighetsägare, som här ofvan omnämnts.

Mycket missnöje skulle säkerligen hos dessa mindre fastighetsägare uppstå, därest en skattelindring skulle beredas vissa i ekonomiskt hänseende bättre situerade, under det de själfva samtidigt blefve afglömda.

Alla skäl synas mig sålunda tala för, att, om bevillningsförordningens stadgande skall underkastas förändring i syfte att bereda

lättnad åt en del samhällsmedlemmar, som tryckas af bördor och umbäranden, denna förändring bör utsträckas så långt, att vederbörande taxeringsmyndighet må erhålla rättighet att efter sig företeende omständigheter bestämma vissa frihetsår för innehafvare af jordbruks- eller bostadslägenhet.»

*Af bevillnings-
utskottet
föranstaltade
undersök-
ningar rör-
ande verk-
ningarna af
Kungl. Maj:ts
förslag.*

I den mån de af Kungl. Maj:t föreslagna bestämmelserna angående skattefrihet och skattelindring vid bevillning för inkomst af kapital och arbete vunne tillämpning, skulle gifvetvis äfven en motsvarande del af den kommunala skattebördan komma att aflyftas från vissa af de enligt nu gällande bestämmelser till kommunerna skattskyldiga. En förskjutning af den kommunala skattskyldigheten komme alltså att äga rum.

Denna viktiga sida af saken är emellertid i den kungl. propositionen icke i vidare mån berörd, än att chefen för finansdepartementet på ett ställe i sitt ofvan intagna yttrande till statsrådsprotokollet betonar vikten däraf, att med hänsyn till den kommunala beskattningen afdragsrätten icke utsträcktes längre än som vore af trängande behof påkalladt. Något material för frågans bedömande innehåller emellertid icke Kungl. Maj:ts proposition.

Vid sådant förhållande har det synts bevillningsutskottet erforderligt att, innan utskottet fattade beslut i frågan, någon utredning föreläge rörande storleken af den ökade skattebördan, som en dylik förskjutning kunde antagas komma att medföra för innehafvarne af fastighet och de inkomsttagare, hvilka icke kunde komma i åtnjutande af afdrag vid taxeringen. För att fullt motsvara sitt ändamål borde en sådan utredning afse hela landet, men med den begränsade tid, som stått utskottet till buds, har en så omfattande undersökning ej kunnat medhinnas.

Bevillningsutskottet har emellertid ansett upplysning i ämnet kunna i viss mån vinnas därigenom att uträkning verkställdes — under förutsatt tillämpning vid den år 1904 förrättade bevillningstaxering af de i 11 § 1, 2 och 3 mom. af Kungl. Maj:ts förslag ifrågasatta bestämmelser — dels för tre landskommuner inom hvarje af rikets län rörande minskningen i kommunernas fyrktal samt den ökade utdebiteringen per fyrk, dels ock för vissa städer rörande den ökade utdebiteringen per bevillningskrona. Efter det ifrågavarande proposition på remiss från Riksdagens kamrar ankommit till bevillningsutskottet den 22 sistlidna mars, har därför utskottet i skrivelser af den 23 och den 29 mars anhållit att genom Kungl. Maj:ts

försorg ej mindre nu nämnda undersökning måtte verkställas, därvid utskottet såsom för undersökningen lämpliga städer angifvit Eskilstuna, Växjö och Söderhamn, än äfven beträffande hvar och en af de landskommuner, som komme att göras till föremål för undersökning, måtte meddelas, uttryckt i procent af hela antalet skattskyldiga inom kommunen, *dels* huru stor del af de skattskyldiga vid den verkställda uträkningen kommit i åtnjutande af afdrag enligt de af Kungl. Maj:t föreslagna grunder, *dels ock* antalet af dem, hvilka, utan att samtidigt vara skattskyldiga för inkomst af kapital och arbete, erlægga bevilling för fastighet af sådan storlek, att den efter respektive 6 och 5 procent af taxeringsvärdet beräknade inkomsten icke skulle öfverstiga den i Kungl. Maj:ts proposition angifna inkomstgränsen af 2,100 kronor.

Med afseende å sättet för undersökningens verkställande hade bevillningsutskottet i öfrigt framställt såsom lämpligt, att, i likhet med hvad som skett vid affattandet af det Kungl. Maj:ts proposition åtföljande förslag till formulär n:o 5, vid uträkningen förutsattes, att afdrag medgifvits för skattskyldigs egen person med 100 kronor och för barn med 40 kronor. För vinnande af en i möjligaste mån allsidig belysning af frågan hade utskottet jämväl uttalat sig för, att beträffande landskommunerna utredningen komme att omfatta *dels* kommuner, inom hvilka lägre inkomsttagare i större antal vore till finnandes (exempelvis på grund af tillvaron af större industriella anläggningar), *dels* rena landtmannakommuner, *dels ock* kommuner utan särskild prägel i berörda hänseenden.

Bevillningsutskottet hade ytterligare anhållit om uppgift, i hvilken omfattning nu gällande bestämmelser angående ökning af det bevillningsfria afdraget på grund af hög bostadskostnad vunnit tillämpning inom landet.

Den af bevillningsutskottet sålunda begärda utredningen, dagtecknad den 24 nästlidna april, har sedermera till utskottet inkommit. Under hänvisning i öfrigt till själfva utredningen, hvilken finnes såsom bilaga fogad vid detta betänkande (Bil. A, sid. 35), vill utskottet i korthet redogöra för det resultat densamma gifvit.

I fråga om den minskning i kommunernas fyrktal samt den däraf föranledda ökade utdebitering per fyrk, hvilka skulle blifvit en följd, därest vid 1904 års bevillingstaxering de af Kungl. Maj:t nu föreslagna bestämmelserna i 11 § 1 mom., 2 mom. a) och 3 mom. bevillningsförordningen ägt tillämpning, gifver den första tabellen vid handen, att för de kommuner, undersökningen omfattar, förhållandena skulle

gestalta sig sålunda. Minskningen i hela fyrktalet skulle uppgå i landskommuner med lägre inkomsttagare till stort antal i medeltal till 18,5 % (med maxima resp. 46,0, 28,0 och 27,9 % i Mollösunds kommun af Göteborgs och Bohus län, Nödinge kommun af Älfsborgs län och Söderfors kommun af Uppsala län), i rena eller öfvervägande landtmannakommuner till i medeltal 6,6 % (med maximum 12,3 % i Rengsjö kommun af Gäfleborgs län) samt i kommuner utan särskild prägel till i medeltal 12,4 % (med maximum 18,8 % i Torshälla landskommun af Södermanlands län). Den ökning i utdebiteringen per fyrk, som skulle hafva blifvit en nödvändig följd af sålunda inträdd minskning i antalet fyrkar, utgör för de tre kategorierna i medeltal resp. 24,4 % (maximum 85,0, 38,9 och 38,6 i Mollösund, Nödinge och Söderfors), 7,1 % (maximum 14,1 i Rengsjö) och 14,4 % (maximum 23,1 i Torshälla landskommun). Antalet af de för inkomst taxerade skulle hafva minskats i första kategorien af kommuner med 50,3 %, i den andra med 63,3 % och i den tredje med 59,1 %. I städerna Eskilstuna, Växjö och Söderhamn visar sig minskningen i antalet bevillningskronor skola hafva utgjort resp. 9,0, 7,0 och 14,9 %, ökningen i utdebiteringen per bevillningskrona resp. 9,9, 7,6 och 17,5 % samt minskningen i antalet taxerade för inkomst resp. 17,1, 43,4 och 56,9 %.

Statistiska centralbyrån beledsagar i den utredningen åtföljande skrifvelsen dessa siffror med följande förtydligande anmärkningar.

»Enligt den kungl. propositionen står rätten till bevillningsfrihet eller bevillningsafdrag i visst förhållande till beloppet af den skattskyldiges sammanräknade årsinkomst, så att bevillningsfrihet icke äger rum, när årsinkomsten öfverstiger 600 kronor, och att afdrag för skattskyldigs egen person ej är medgifvet, när inkomsten öfverstiger 2,000 kronor, ej heller afdrag för barn, när den öfverstiger 3,000 kronor. Med 'den sammanräknade årsinkomsten' skall förstås den skattskyldiges i mantalsskrifningsorten uppskattade inkomst af kapital och arbete, ökad såväl med hans å andra orter uppskattade inkomst af samma slag som ock med hans inkomst af fast egendom (inkomst af jordbruksfastighet beräknad till 6 % och inkomst af annan fastighet till 5 % af taxeringsvärdet) samt af aktier i inländska aktiebolag och lotter i enskilda bankbolag. Om dessa senare förhållanden bör i taxeringslängderna finnas och finnes ofta äfven anteckningar, när afdrag enligt gällande förordning ej äro medgifna inkomster, som uppskattats till belopp, understigande 1,800 kronor. Men för inkomster, uppskattade till belopp af 1,800—3,000 kronor finnas inga sådana anteckningar alls, och hafva därför andra källor måst anlitas för vinnande af nödiga

upplysningar i nämnda hänseenden. Dessa källor hafva varit dels fastighetslängderna dels ock taxeringen för inkomstskatt. Men då vid den sistnämnda — som eljest innehåller äfven inkomst af aktier — afdrag för skuldräntor får ske, är det gifvet, att ej alltid full kännedom kunnat vinnas om 'den sammanräknade årsinkomsten', och det är därför möjligt, att vid den för den begärda utredningen företagna omtaxeringen af de skattskyldiges inkomster en och annan erhållit afdrag, som därtill ej skulle hafva varit berättigad. Så synnerligen många eller betydande kunna dock säkerligen dessa fall icke vara.

Det är vidare i den kungl. propositionen föreslaget, att för barn, som själfv åtnjuter inkomst, äger skattskyldig tillgodonjuta afdrag allenast såvida barnets inkomst understiger det inom orten för barn bestämda afdrag och i sådant fall icke för större belopp än det, hvarmed barnets inkomst understiger det fastställda afdragsbeloppet. Till dessa bestämmelser har emellertid, i saknad af alla upplysningar beträffande sådana förhållanden, ingen hänsyn kunnat tagas, och måste sålunda de vid utredningen gjorda afdragsbeloppen äfven ur denna synpunkt anses vara i någon mån för höga.»

Den i utredningen förekommande sammanställning af de kommuner, i hvilka på grund af hög bostads- (och lefnads-)kostnad vid 1904 års bevillningstaxering ökning ägt rum af de för närvarande medgifna bevillningsfria afdragen, gifver följande slutresultat. Ifrågasvarande afdrag — i normala fall 450 kronor vid en sammanräknad årsinkomst ej uppgående till 1,200 kronor samt 300 kronor vid sådan inkomst ej uppgående till 1,800 kronor — utgjorde

resp. 500 och 300 kronor i 14 kommuner					
» 500	» 350	» » 4	»	(däribland Norrköpings stad),	
» 500	» 400	» » 1	»		
» 550	» 300	» » 5	»	(däribland 2 städer),	
» 550	» 400	» » 12	»	(» 5 »),	
» 600	» 400	» » 2	»	(Hälsingborgs stad),	
» 600	» 450	» » 2	»		
» 650	» 400	» » 1	»	(Göteborgs stad),	
» 650	» 500	» » 1	»	(Stockholms »).	

Höjning af det bevillningsfria afdraget hade vid 1904 års bevillningstaxering sålunda medgifvits endast inom 42 kommuner i riket, däribland 11 städer. De öfriga orter, där höjda afdrag förekommo, utgjordes till stor del af municipalsamhällen eller kommuner, inom hvilka sådana samhällen äro belägna.

Då det är att antaga, att de af Kungl. Maj:t föreslagna bestämmelser om särskilda afdrag i första rummet skulle kommit till användning inom kommuner, där redan nu höjdt afdrag finnes, är det af särskildt intresse att se hvilken inverkan å den kommunala skattskyldigheten de nya afdragsbestämmelserna enligt den gjorda uträkningen visat sig hafva inom dylika kommuner.

I Norra Sandsjö socken, Jönköpings län, där de bevillningsfria afdragen vid 1904 års taxering utgjorde respektive 550 och 400 kronor, skulle vid förutsatt tillämpning vid nämnda taxering af de nya bestämmelserna socknens hela fyrktal minskats från 24,715 till 20,477 eller med 17,1 procent och utdebiteringen per fyrk stigit med 20,7 procent. Antalet kommunalt skattskyldige, taxerade för inkomst, skulle i sammanhang härmed hafva sjunkit från 241 till 143.

I Norbergs socken af Västmanlands län, innefattande jämväl Norbergs bys municipalsamhälle, utgjorde de bevillningsfria afdragen respektive 500 och 400 kronor. Fyrktalet skulle där hafva minskats från 134,469 till 116,206 eller med 13,6 procent, utdebiteringen per fyrk stigit med 15,7 procent och antalet kommunalt skattskyldige, taxerade för inkomst sjunkit från 1,157 till 593.

I Eskilstuna, där de bevillningsfria afdragen utgjorde respektive 550 och 400 kronor, skulle det ursprungliga antalet bevillningskronor hafva sjunkit från 54,527 till 49,637 eller med 9 procent. Utdebiteringen per bevillningskrona skulle hafva ökats med 9,9 procent och antalet kommunalt skattskyldiga, taxerade för inkomst, från förutvarande 3,572 hafva nedgått till 2,961.

Genom skrifvelse af den 1 innevarande maj har bevillningsutskottet vidare begärt upplysning, angående hvilken inverkan på den kommunala skattskyldigheten tillämpning enbart af de i 11 § 1 mom. af Kungl. Maj:ts förslag ifrågakända generella afdragsbestämmelser skulle föra med sig. För resultatet af denna undersökning är redogjort i de handlingar, hvilka betecknade med bil. B. (sid. 58) åtfölja detta betänkande. Till lättare jämförelse med ofvan meddelade uppgifter lämnas i efterföljande tabell ett sammandrag angifvande medeltals- och maximisiffror för de olika grupperna af kommuner, beträffande hvilka omtaxering med tillämpning af de föreslagna nya bestämmelserna blifvit verkställd.

	Minskning af hela fyrktalet i procent.		Ökad utdebitering pr fyrk, i procent.	
	Medeltal	Maximum	Medeltal	Maximum
Kommuner med lägre inkomsttagare i stort antal.....	9·8	32·4 ¹⁾	11·5	48·0 ¹⁾
Landtmannakommuner	3·9	7·6 ²⁾	4·1	8·2 ²⁾
Kommuner utan särskild prägel	6·7	13·7 ³⁾	7·2	15·8 ³⁾

1) Mollösund. — 2) Österhaninge. — 3) Brastad.

Anm. Norra Sandsjö och Norbergs kommuner samt Eskilstuna stad, hvilka 1904 haft höjda afdrag på grund af hög bostads- och lefnadskostnad, äro ej medtagna i denna undersökning.

Vid den verkställda utredningen hafva gifvetvis de så kallade individuella afdragen alldeles måst lämnas ur räkningen. Sådana afdrag pläga, enligt inom utskottet lämnade upplysningar, för närvarande medgifvas i stor utsträckning, men på grund däraf att beviljandet af dessa afdrag icke följer några mera allmänna normer utan är beroende af rent personliga förhållanden, undandrager sig frågan om dylika afdrags framtida, större eller mindre tillämpning hvarje beräkning.

På det att inkomstbeskattningen icke måtte komma att drabba den, som icke äger större tillgångar, än som oundgängligen fordras för fyllande af de nödvändigaste lefnadsbehofven, beslöto Rikets ständer vid 1859—60 års riksdag, att bevillning för inkomst af kapital eller arbete icke skulle äga rum, när de sammanräknade årsinkomsterna däraf icke uppginge till 400 riksdaler, äfvensom att, när samma årsinkomster icke öfverstege 1,800 riksdaler, 300 riksdaler skulle vara fria från bevillning.

Utskottets yttrande.

Förändring i nämnda bestämmelser gjordes senast genom 1883 års bevillningsförordning, hvarvid det skattefria inkomstbeloppet höjdes från 400 till 500 kronor samt att det dittillsvarande afdraget af 300 kronor höjdes till 450 kronor, dock endast sammanräknad årsinkomst under 1,200 kronor. I öfrigt vidtogs den förändring, att inkomster öfver 1,200 kronor men *ej uppgående* till 1,800 kronor (förut *icke öfverstigande* 1,800 kronor) bibehöllos vid det gamla afdraget å 300 kronor.

Slutligen infördes samtidigt det ännu gällande fakultativa afdraget å högst 200 kronor, afsedt att komma till tillämpning å orter med synnerligen hög bostadskostnad äfvensom undantagsvis i de fall, där särdeles ömmande omständigheter förekomma.

De nu anförda bestämmelserna från år 1883 kvarstå oförändrade.

Beträffande först den fasta afdragsskalan anför chefen för finansdepartementet i sitt ofvan återgifna yttrande till statsrådsprotokollet, att, om ock de däri gifna gränser för skattefrihet och skattelindring år 1883 voro tillfredsställande, de allmänna lefnadsförhållandena i riket sedan den tiden undergått en sådan förändring, att en uppflyttning af samma gränser nu måste anses af rättvisa och billighet påkallad. Sanningen af hvad departementschefen sålunda uttalat läser icke kunna jäfvas, och det torde numera ej heller vara föremål för olika meningar att lefnadskostnaderna under ifrågavarande period fördyrats icke blott i städerna utan äfven å landsbygden i sådan grad, att en utsträckt allmän lindring i bevillningen för de minsta inkomsterna vore däraf betingad.

Särskildt det skattefria existensminimum af 500 kronor synes numera föga stämma öfverens med ofvan anförda, af 1859—60 års riksdag i sammanhang med införandet af bevillningsfria afdrag i vår skattelagstiftning gjorda principuttalande.

Utöfver den allmänna höjning af prisnivån inom landet i dess helhet, hvilken för Kungl. Maj:t framstått såsom skäl för utvidgande af de generella afdragen, har ett annat förhållande, nämligen skiljaktigheterna med afseende å lefnadskostnadernas storlek mellan olika orter inom landet, synts Kungl. Maj:t påkalla afdrag i mera regelbunden form å de orter, där dessa kostnader utmärka sig såsom synnerligen höga i jämförelse med hvad de äro inom riket i allmänhet.

Oafsedt hvilken betydelse kan tillmätas de däri anförda prisuppgifter m. m., läser af den Kungl. Maj:ts proposition åtföljande promemoria angående lefnadskostnaderna å olika orter i Sverige dock framgå, att betydande skiljaktigheter i fråga om såväl bostads- som andra lefnadskostnader äro rådande inom landet. Då så är förhållandet, synes det bevillningsutskottet innebära en riktig princip att vid bedömandet af förevarande beskattningsfråga de små inkomsternas olika stora köpkraft å skilda orter kommer till större beaktande än i nu gällande skattelagstiftning. Lämpligheten af att härvid, då fråga är om mera generell nedsättning, hänsyn tages till lefnadskostnaderna i allmänhet och ej såsom nu endast till hög bostadskostnad synes utskottet tydlig.

I fråga om de af Kungl. Maj:t föreslagna särskilda afdragen vill bevillningsutskottet nu, i likhet med hvad utskottet jämväl förut gjort, uttala sin anslutning till den i det föreliggande förslaget tillämpade grundsats, att vid bestämmandet af skattskyldigs skatteförmåga afseende fästes vid honom åliggande försörjningsplikt af minderåriga barn.

Oaktadt utskottet sålunda finner det kungl. förslaget i vissa afseenden byggdt på principer, värda beaktande och erkännande, föreliggande dock omständigheter, som måste från utskottets sida föranleda ett afstyrkande af förslaget.

Bevillningsutskottet har förut framhållit, hurusom en eventuell tillämpning af ifrågavarande afdragsbestämmelser komme att medföra förskjutning af den kommunala skattskyldigheten inom vederbörande kommuner. Jämväl har förut blifvit redogjort för de undersökningar, som till uttrönande af sagda inverkan blifvit på utskottets föranstaltande vidtagna. Emot det föreliggande undersökningsmaterialet torde kunna göras vissa anmärkningar med hänsyn till ofullständighet och ej tillräcklig omfattning. Härvid må dock beaktas, att äfven om å ena sidan ett visst berättigande finnes till dylika erinringar — de skäl, som nödvändiggjort undersökningarnas begränsning, äro af utskottet i det föregående angifna — så gifver å andra sidan den föreliggande utredningen likväl till resultat att inom kommuner, där de föreslagna bestämmelserna om särskilda afdrag komme till användning jämte den af Kungl. Maj:t ifrågaställda fasta afdragsskalan, betänkliga rubbningar, vore att befara. Att de kommuner, där förhöjda afdrag på grund af hög bostadskostnad redan äro medgifna, icke komme att härifrån utgöra undantag framgår af de tillgängliga uppgifterna. Såsom redan här ofvan å sid. 28 omnämnts, skulle sålunda de nu föreslagna afdragsbestämmelserna föranledt en ökad utdebitering per fyrk resp. bevillningskrona i Norra Sandsjö socken af 20,7 procent, i Norbergs socken af 15,7 procent och i Eskilstuna stad af 9,9 procent.

Den inverkan, den af Kungl. Maj:t föreslagna fasta afdragsskalan skulle vid tillämpning komma att utöfva å skatteförhållandena inom kommunerna, låter sig gifvetvis bedöma med i viss mån större noggrannhet. Resultatet af den undersökning som i detta hänseende blifvit verkställd, är återgifvet å sid. 29 här ofvan. De där anförda siffrorna utvisa tydligt, att redan dessa fasta afdrag komme att i betydlig mån verka till omflyttning af skattebördan inom kommunerna.

Ytterligare anser sig utskottet böra erinra därom, att de till

prästerskapets aflöning utgående afgifter äfvensom vissa andra allmänna afgifter, såsom vägs katt, landstingss katt m. fl., stå i visst förhållande till fastighets- och inkomstbevillningen, hvarför vid en reform af nu förevarande slag jämväl detta förhållande fordrar tillbörligt beaktande.

Räckvidden af den föreslagna reformen är genom den i ämnet nu förefintliga utredning ingalunda till fullo eller med större säkerhet fastslagen, men såsom förut framhållits hafva undersökningarna i allt fall framvisat sådana resultat, att bevillningsutskottet finner afgörande betänkligheter resa sig mot ett bifall till den kungl. propositionen.

Därjämte synas utskottet vissa af de grundsatser, hvilka funnit uttryck i det förevarande förslaget, icke böra vinna godkännande.

I sådant hänseende vill utskottet fästa uppmärksamheten därå, att förslaget, detta i likhet med nu gällande bestämmelser, icke inrymmer möjlighet för ägare eller innehafvare af mindre fastigheter att komma i åtnjutande af lindring i bevillningen.

Med anledning häraf har herr *C. J. Öberg* i sin förut omförmälda motion yrkat, att Riksdagen ville besluta ett sådant tillägg till 4 § i bevillningsförordningen, att vissa ägare af mindre lägenheter af ett värde intill 1,000 kronor måtte, därest taxeringsmyndigheterna så funne lämpligt, kunna under viss tid befrias från fastighetsbevillning.

Vid 1905 års riksdag hade motionären framställt enahanda yrkande, men blef detsamma på bevillningsutskottets hemställan af Riksdagen afslaget. Bevillningsutskottet anförde emot förslaget hufvudsakligen, att genom ett bifall till detsamma den med nuvarande bestämmelser åsyftade stabiliteten i fastighetstaxeringen icke längre skulle ernås. Med vidhållande af sin i frågan förut intagna ståndpunkt finner utskottet sig ej heller nu böra förorda bifall till förevarande motion.

Hvad åter den principiella sidan af denna fråga angår, synes det utskottet böra tagas i öfvervägande, huruvida icke vid reformering af hithörande bestämmelser skattelindring i någon form bör söka beredas jämväl ägare och innehafvare af mindre fastigheter, som äro i behof däraf.

Vidare vill utskottet erinra att, medan enligt Kungl. Maj:ts förslag i fastighet placeradt kapital sålunda icke i vidare mån än för närvarande skulle komma i åtnjutande af någon skattelindring, där emot inkomst af kapital, placeradt på annat sätt, skulle enligt förslaget vara likställd med inkomst af arbete i afseende å skattefrihet och skattelindring. Riksdagen har förut framhållit den i förhållande till inkomst af fastighet och kapital lägre skatteförmågan hos inkomst

af arbete. Och synes utskottet denna olikhet böra beaktas jämväl med afseende å fastställandet af skattelindringar.

Vid det förhållande att Kungl. Maj:ts förevarande proposition icke af utskottet förordats, har utskottet ej heller funnit anledning att göra något uttalande rörande det i 11 § 3 mom. framställda förslaget.

Såsom slutligt omdöme anser utskottet sig böra uttala, att genom det af Kungl. Maj:t nu framlagda förslaget har ytterligare blifvit bestrykt den upprepade gånger vunna erfarenheten, att det i vår skattelagstiftning rådande sambandet mellan bevillningen till staten och den kommunala skattskyldigheten förorsakar stora svårigheter och i många fall reser oöfverstigliga hinder för bevillningslagstiftningens reformerande i önskvärd riktning.

Enligt 11 § 2 mom. d) bevillningsförordningen äro från utgörande af inkomstbevillning frikallade »vid de förenade rikenas beskickningar hos utländska makter anställda, jämte alla öfriga under utrikesdepartementet lydande ämbets- och tjänstemän samt vaktbetjante, för den del af deras aflöning eller pension, som motsvarar *norska* statsverkets bidrag därtill». I Kungl. Maj:ts förslag till 11 § 4 mom., hvilket moment svarar mot det nuvarande 2 mom., hafva anförda bestämmelser borttagits. Denna utaf upplösningen af unionen med Norge betingade ändring bör i hvarje fall göras.

Med återopande af hvad sålunda anförts, hemställer bevillningsutskottet:

1:o) att Kungl. Maj:ts ifrågavarande proposition n:o 91 om ändrad lydelse af vissa §§ i förordningen den 3 december 1897 angående bevillning af fast egendom samt af inkomst m. m. icke måtte af Riksdagen bifallas, dock att Riksdagen ville besluta, att i anledning af ett i propositionen framställt förslag 11 § 2 mom. i nämnda förordning skall erhålla följande förändrade lydelse:

2 mom. Från utgörande af inkomstbevillning frikallas:

a) staten;

b) kyrkor, akademier och vetenskapliga samfund, allmänna undervisningsverk, stipendiifonder, pensionsanstalter, sjuk- och fattigvårdsinrättningar jämte andra

fromma stiftelser: för all annan inkomst än den i 8 § 2 mom. b) nämnda;

landsting, hushållningssällskap, städer och andra menigheter: för sådan inkomst, som icke härflyter af rörelse eller yrke;

allmänna hypoteksbanken, allmänna hypotekskassan för Sveriges städer och hypoteksföreningar;

järnkontoret, så länge kontorets vinstmedel användas till allmänt nyttiga ändamål och kontoret icke lämnar utdelning åt sina delägare; samt

sparbanker, som afses i lagen af den 29 juli 1892, äfvensom sådana ränte- och kapitalförsäkringsanstalter, som afse att bereda vinst endast åt insättare;

c) medlem af konungaätten: för af staten anvisadt anslag samt för inkomst af kapital;

d) främmande makters härvarande beskickningar och konsulat tillhörande personer jämte deras be-
tjäning:

om de icke äro svenske medborgare: för all annan inkomst än den, som utgöres af från Sverige uppburen allmän eller enskild pension eller erhålles genom här idkad rörelse;

om de äro svenske medborgare: för den inkomst, de åtnjuta af sin tjänst hos den främmande makten;

e) utlänning, som här vistas för att idka studier; samt

f) lappallmogen: för inkomst af renskötsel;
äfvensom

2:o) att herr Öbergs förevarande motion icke måtte af Riksdagen bifallas.

Beträffande en inom Första Kammaren af herr *Sörensson* väckt motion, n:o 4, såvidt densamma rör införande i bevillningsförordningen af bestämmelser därom, att vid taxering af inkomst af kapital och arbete afdrag må ske för vissa utskylder, kommer utskottet att framdeles afgifva särskildt yttrande; hvilket utskottet härmed får för Riksdagen

3:o) anmäla.

Stockholm den 4 maj 1906.

På bevillningsutskottets vägnar:

H. CAVALLI.

Bil. A.

Till Konungen.

Sedan ordföranden i Riksdagens bevillningsutskott i en den 23 sistlidne mars månad aflåten skrifvelse, med anledning af nådiga propositionen n:o 91 till innevarande års riksdag angående ändrad lydelse af vissa paragrafer i gällande bevillningsförordning, å utskottets vägnar hos Eders Kungl. Maj:t anhållit om utredning rörande storleken af den ökade skattebördan, som vid tillämpning af de i propositionen föreslagna bestämmelser angående skattefrihet och skattelindring vid bevillning för inkomst af kapital och arbete komme att läggas å innehafvarne af fastighet och de inkomsttagare, hvilka icke komme i åtnjutande af afdrag vid taxeringen, har Eders Kungl. Maj:t den 30 i samma månad anbefallt statistiska centralbyrån att verkställa den sålunda begärda utredningen. Och får centralbyrån, sedan detta uppdrag nu fullgjorts, för utförandet däraf i underdånighet afgifva följande redogörelse.

Utredningen afser de vid förutsatt tillämpning af bestämmelserna i 11 § 1 mom., 2 mom. a) och 3 mom. bevillningsförordningen, sådana dessa lagrum skulle lyda enligt den berörda nådiga propositionen, inträdande förhållanden och stöder sig på 1904 års bevillningstaxering.

Bevillningsutskottet, hvilket med hänsyn till den begränsade tid, som för frågans bedömande stode till buds, icke ifrågasatt en hela landet omfattande undersökning, har ansett upplysning i ämnet kunna vinnas därigenom, att beräkningar i nödiga hänseenden utfördes dels för tre landskommuner inom hvarje af rikets län dels ock för vissa uppgifna städer, hvarvid utskottet ansett önskvärdt, att beträffande

landskommunerna utredningen komme att omfatta dels kommuner, inom hvilka lägre inkomstagare i större antal vore till finnandes (exempelvis på grund af tillvaron af större industriella anläggningar), dels rena landtmannakommuner och dels kommuner utan särskild prägel i berörda afseenden. Härvid kunde lämpligen, i likhet med hvad som skett vid affattandet af det den nådiga propositionen åtföljande formulär n:o 5, förutsättas, att afdrag medgifvits för skattskyldigs egen person med 100 kronor och för barn med 40 kronor.

Så vidt omständigheterna det medgifvit, har centralbyrån vid den anbefallda utredningens utförande ställt sig dessa bevillningsutskottets uttalanden till efterrättelse. Dock har urvalet af landskommuner i icke ringa mån begränsats genom det till grund för utredningen liggande materialets beskaffenhet.

I den kungl. propositionen är föreslaget, att (å ort, där lefnadskostnaderna äro synnerligen höga i jämförelse med hvad de äro inom riket i allmänhet) från den uppskattade inkomsten af kapital och arbete särskildt afdrag må äga rum dels för skattskyldigs egen person, dels ock för hvarje af den skattskyldige på grund af honom åliggande försörjningsplikt underhållet barn, hvars ålder vid början af det år, då taxeringen sker, understiger 15 år, med vissa belopp (här antagna till resp. 100 och 40 kronor). För finnande af det antal barn, de skattskyldige i de undersökta kommunerna haft att underhålla, äfvensom barnens ålder, har alltså i hvarje fall ett jämförande af vederbörande taxeringslängd med motsvarande mantalslängd måst ske. Detta har dock i allmänhet icke varit möjligt under annan förutsättning än att samma ordning varit följd vid uppställningen af taxerings- som af mantalslängden, något som visserligen i regeln men ej alltid varit fallet; och kommuner i de fögderier, hvilkas längder icke företett tillräcklig öfverensstämmelse härutinnan, hafva därför endast undantagsvis medtagits.

Oanvändbara för undersökningen hafva naturligtvis äfven kommunerna i de många fögderier varit, hvilkas mantalslängder antingen icke innehållt någon som helst uppgift om barn under 18 år eller ock blott innehållit uppgift om barnens antal men ej om deras ålder. Af sådan anledning har exempelvis för Östergötlands län icke någon landskommun med lägre inkomstagare i större antal kunnat till undersökning upptagas.

Resultatet af undersökningen återfinnes i härtill fogade bilaga 1, innehållande uppgift om antalet fyrkar och bevillningskronor för jordbruksfastighet, för annan fastighet samt för inkomst af kapital och arbete —

sistnämnda dels sådant det i verkligheten varit enligt 1904 års taxering dels sådant det skulle hafva varit under förutsatt tillämpning af bestämmelserna i den nådiga propositionen — samt om antalet kommunalt skattskyldige, taxerade för inkomst, såväl i verkligheten som under nyssnämnda förutsättning. I landskommuner med lägre inkomsttagare till stort antal uppgår minskningen i hela fyrktalet i medeltal till 18,5 % (med maxima resp. 46,0, 28,0 och 27,9 % i Mollösunds kommun af Göteborgs och Bohus län, Nödinge kommun af Älfsborgs län och Söderfors kommun af Uppsala län), i rena eller öfvervägande landtmannakommuner till i medeltal 6,6 % (med maximum 12,3 % i Rengsjö kommun af Gäfleborgs län) samt i kommuner utan särskild prägel till i medeltal 12,4 % (med maximum 18,8 % i Torshälla landskommun af Södermanlands län). Den ökning i utdebiteringen per fyrk, som skulle hafva blifvit en nödvändig följd af sålunda inträdd minskning i antalet fyrkar, utgör för de tre kategorierna i medeltal resp. 24,4, (maximum 85,0, 38,9 och 38,6 i Mollösund, Nödinge och Söderfors), 7,1 (maximum 14,1 i Rengsjö) och 14,4 (maximum 23,1 i Torshälla landskommun) %. Antalet af de för inkomst taxerade skulle hafva minskats i första kategorien af kommuner med 50,3 %, i den andra med 63,3 % och i den tredje med 59,1 %. I städerna Eskilstuna, Växjö och Söderhamn visar sig minskningen i antalet bevillningskronor skola hafva utgjort resp. 9,0, 7,0 och 14,9 %, ökningen i utdebiteringen per bevillningskrona resp. 9,9, 7,6 och 17,5 % samt minskningen i antalet taxerade för inkomst resp. 17,1, 43,4 och 56,9 %. Till dessa siffror måste dock några anmärkningar fogas.

Enligt den kungl. propositionen står rätten till bevillningsfrihet eller bevillningsafdrag i visst förhållande till beloppet af den skattskyldiges sammanräknade årsinkomst, så att bevillningsfrihet icke äger rum, när årsinkomsten öfverstiger 600 kronor, och att afdrag för skattskyldigs egen person ej är medgifvet, när inkomsten öfverstiger 2,000 kronor, ej heller afdrag för barn, när den öfverstiger 3,000 kronor. Med »den sammanräknade årsinkomsten» skall förstås den skattskyldiges i mantalsskrifningsorten uppskattade inkomst af kapital och arbete, ökad såväl med hans å andra orter uppskattade inkomst af samma slag som ock med hans inkomst af fast egendom (inkomst af jordbruksfastighet beräknad till 6 % och inkomst af annan fastighet till 5 % af taxeringsvärdet) samt af aktier i inländska aktiebolag och lotter i enskilda bankbolag. Om dessa senare förhållanden bör i taxeringslängderna finnas och finnes ofta äfven anteckningar, när afdrag enligt gällande förordning ej äro medgifna inkomster, som uppskattats till belopp, understigande 1,800 kronor. Men för inkomster, uppskattade till belopp af 1,800—3,000

kronor, finnas inga sådana anteckningar alls, och hafva därför andra källor måst anlitas för vinnande af nödiga upplysningar i nämnda hänseenden. Dessa källor hafva varit dels fastighetslängderna dels ock taxeringen för inkomstskatt. Men då vid den sistnämnda — som eljest innehåller äfven inkomst af aktier — afdrag för skuldräntor får ske, är det gifvet, att ej alltid full kännedom kunnat vinnas om »den sammanräknade årsinkomsten», och det är därför möjligt, att vid den för den begärda utredningen företagna omtaxeringen af de skattskyldiges inkomster en och annan erhållit afdrag, som därtill ej skulle hafva varit berättigad. Så synnerligen många eller betydande kunna dock säkerligen dessa fall icke vara.

Det är vidare i den kungl. propositionen föreslaget, att för barn, som själfv åtnjuter inkomst, äger skattskyldig tillgodonjuta afdrag allenast såvida barnets inkomst understiger det inom orten för barn bestämda afdrag och i sådant fall icke för större belopp än det, hvarmed barnets inkomst understiger det fastställda afdragsbeloppet. Till dessa bestämmelser har emellertid, i saknad af alla upplysningar beträffande sådana förhållanden, ingen hänsyn kunnat tagas, och måste sålunda de vid utredningen gjorda afdragsbeloppen äfven ur denna synpunkt anses vara i någon mån för höga.

I nådig skrifvelse den 7 denna månad har Eders Kungl. Maj:t med hänvisning till en från bevillningsutskottet inkommen hemställan om ytterligare utredning i vissa hithörande afseenden, anbefallt centralbyrån att verkställa och till Eders Kungl. Maj:t inkomma jämväl med denna utredning.

Den borde afse, beträffande hvar och en af de landskommuner, som gjorts till föremål för undersökning i fråga om uppkommande minskning i fyrktalet m. m., uppgifter, uttryckta i procent, af hela antalet skattskyldiga inom kommunen, dels om huru stor del af de skattskyldiga vid den verkställda uträkningen kommit i åtnjutande af afdrag enligt de af Eders Kungl. Maj:t föreslagna grunder, dels ock om antalet af dem, hvilka, utan att samtidigt vara skattskyldiga för inkomst af kapital och arbete, erlagt bevillning för fastighet af sådan storlek, att den efter resp. 6 och 5 procent af taxeringsvärdet beräknade inkomsten icke öfverstigit den i berörda proposition angifna inkomstgränsen af 2,100 kronor; hvarjämte utskottet äfven funnit af vikt att erhålla kännedom om, i hvilken omfattning nu gällande bestämmelser angående ökning af det bevillnings-

fria afdraget på grund af hög bostadskostnad vunnit tillämpning inom landet.

Till åtlydnad häraf har centralbyrån verkställt utredning i de af utskottet angifna afseenden, och redogöres för resultaten däraf i härtill fogade bilagor 2 och 3, innefattande den förra uppgift om antalet kommunalt skattskyldiga i vissa kommuner, antalet af dem som erhållit befrielse eller afdrag enligt Kungl. Maj:ts proposition samt antalet af dem, som, utan att vara taxerade för inkomst, erlagt fastighetsbevillning till belopp af högst 21 kronor (motsvarande en efter angifna grunder beräknad inkomst af 2,100 kronor), och den senare uppgift å kommuner, hvari vid 1904 års taxering ökning af de bevillningsfria afdragen ägt rum på grund af hög bostads- (och, såsom af bevillningsberedningar och taxeringsnämnder ofta tillägges, lefnads-)kostnader. Bilagan 2 hänför sig till samma kommuner i Södermanlands, Blekinge, Hallands, Skaraborgs, Värmlands, Örebro och Västmanlands län, som i bil. 1 äro upptagna. Med afseende å öfriga i sistnämnda bilaga upptagna landskommuner har den begränsade tiden icke medgifvit någon undersökning beträffande de förhållanden, hvarom bilagan i öfrigt meddelar upplysning.

Stockholm den 24 april 1906.

Underdånigst:
LUDVIG WIDELL.

I. Flodström.

Bil. 1.

Uträkning rörande minskningen i vissa landskommuners fyrktal samt däraf föranledd taxering af de i Kungl. Maj:ts proposition n:o 91 till 1906 års riksdag förening för städerna Eskilstuna, Söderhamn och Växjö med afseende

Anm. Afdrag enligt 2 mom. a) antaget för skattskyldigs egen person till 100 Fyrkberäkning utförd ej för hvarje enskild skattskyldig utan efter debite

A. Lands

K o m m u n	A n t a l	
	För jordbruksfastighet	För annan fastighet
Stockholms län.		
Ekerö, Svartsjö fögderi (hufvudsakligen större jordegendomar; ett mindre villasamhälle; två tegelbruk, en större grus- och sandaffär)	8,763	1,412
Gustafsberg, Vaxholms fögderi (med Gustafsbergs porslinsfabrik; omkring hälften af all jorden äges af fabriksbolaget)	3,570	7,007
Österhaninge, Södertörns fögderi (hufvudsakligen mindre jordbrukare)	11,447	743
Uppsala län.		
Söderfors, Örbyhus fögderi (med Söderfors bruk och en del underlydande gårdar)	1,546	3,355
Västland, Örbyhus fögderi (mindre eller medelstora jordegendomar, delvis undergårdar till Strömsberg och Leufsta; Karlsholms och Väslands järnbruk).	9,795	1,439
Alunda, Olands fögderi (småjordbruk; Ramhälls grufvor)	13,226	1,633
Södermanlands län.		
Frustuna, Nyköpings fögderi (företrädesvis små och medelstora jordbruk; Gnesta municipalsamhälle)	8,064	5,837
Torshälla landskommun, Rekarne fögderi (företrädesvis småjordbruk; Nyby järnbruk, Hellby tegelbruk).	6,239	8,104
Hammarby, Rekarne fögderi (till större delen mindre eller medelstora jordegendomar)	2,305	47

ökad utdebitering per fyrk, under förutsatt tillämpning vid 1904 års bevillnings-
slagna bevillningsfrihets- och afdragsbestämmelser, äfvensom motsvarande uträk-
på antalet bevillningskronor och utdebitering per bevillningskrona.

kronor och för barn till 40 kronor.
ringssummorna för hvarje kommun.

kommuner.

f y r k a r				Minskning af hela fyrktalet, i procent	Ökad utdebitering pr fyrk, i procent	Antal kommunalt skatt- skyldige, taxerade för inkomst	
För öfriga beskattnings- föremål		S u m m a				ursprungligt	efter omräkning
ursprungligt	efter omräkning	ursprunglig	efter omräkning				
14,989	12,011	25,164	22,186	11·8	13·4	157	64
38,431	29,262	49,008	39,839	18·7	23·0	426	279
4,921	2,967	17,111	15,157	11·4	12·9	146	41
37,786	25,894	42,687	30,795	27·9	38·6	479	377
10,552	7,459	21,786	18,693	14·2	16·5	164	72
4,447	2,808	19,306	17,667	8·5	9·3	107	35
23,513	19,713	37,414	33,614	10·2	11·3	263	147
25,886	18,329	40,229	32,672	18·8	23·1	330	227
259	176	2,611	2,528	3·2	3·3	11	3

K o m m u n	A n t a l	
	För jordbruksfastighet	För annan fastighet
Östergötlands län.		
Kisa, Kinda och Ydre häraders fögderi (små och medelstora jord-egendomar; Kisa municipalsamhälle; några mindre industriella anläggningar)	12,788	4,189
Norra Vi, Kinda och Ydre häraders fögderi (jordbrukssocken)	5,500	169
Jönköpings län.		
Nässjö, Tvetå m. fl. häraders fögderi (med Nässjö municipalsamhälle)	6,812	13,965
Däraf Nässjö municipalsamhälle	—	11,042
Skärstad, Tvetå m. fl. häraders fögderi (jordbrukssocken; Lyckås säteri med kvarn, såg m. m.)	12,425	357
Norra Sandsjö, Västra härads fögderi (mindre och medelstora jordbruk; Bodafors fabriker; Sandsjö stationssamhälle) ¹	10,321	3,632
Kronobergs län.		
Hofmantorp, Konga härads fögderi (med hufvudsakligen smärre jordbruk; Lessebo pappersbruk och ett par glasbruk)	6,180	4,495
Lenhofda, Uppvidinge härads fögderi (företrädesvis småegendomar; Säfsjöströms bruk; en ångsåg och ett glasbruk)	8,430	1,909
Virestad, Allbo härads fögderi (mestadels mindre hemman)	14,231	307
Kalmar län.		
Hjorted, Tjusts fögderi (med bl. a. en del större egendomar, tillhörande samma ägare; Blankaholms sågverk)	16,104	1,866
Tvetå, Aspelands och Handbörds häraders fögderi (små eller medelstora gårdar)	3,710	95
Södra Möckleby, Ölands södra mots fögderi (med Degerhamns cementbruk)	2,435	3,115
Gottlands län.		
Follingbo, Gottlands Norra fögderi (medelstora gårdar; en tegelfabrik)	4,273	259
Otem, Gottlands Norra fögderi (med Slite landthamn och järnvägsstation; kalkbruk och skeppsvarf)	2,061	2,396
Oja, Gottlands Södra fögderi (småjordbruk; stenhuggeri)	3,066	731

¹ Bevillningsfria afdrag delvis resp. 550 och 400 kr.

f y r k a r				Minskning af hela fyrktalet, i procent	Ökad utdebitering pr fyrk, i procent	Antal kommunalt skatt- skyldige, taxerade för inkomst	
För öfriga beskattnings- föremål		S u m m a				ursprungligt	efter omräkning
ursprungligt	efter omräkning	ursprunglig	efter omräkning			ursprungligt	efter omräkning
18,035	15,422	35,012	32,399	7·5	8·1	193	96
1,014	811	6,683	6,480	3·0	3·1	15	7
77,699	59,709	98,476	80,486	18·3	22·4	827	510
64,475	53,424	75,517	64,466	—	—	542	355
2,515	1,663	15,297	14,445	5·6	5·9	43	25
10,762	6,524	24,715	20,477	17·1	20·7	241	143
27,790	22,400	38,465	33,075	14·0	16·3	275	152
11,387	8,037	21,726	18,376	15·4	18·2	163	81
3,096	1,904	17,634	16,442	6·8	7·2	77	33
17,005	13,575	34,975	31,545	9·8	10·9	219	72
701	427	4,506	4,232	6·1	6·5	22	7
15,090	10,401	20,640	15,951	22·7	29·4	199	102
1,323	1,093	5,855	5,625	3·9	4·1	24	16
10,074	8,380	14,531	12,837	11·7	13·2	121	51
5,483	4,568	9,280	8,365	9·9	10·9	69	30

K o m m u n	A n t a l	
	För jordbruksfastighet	För annan fastighet
Blekinge län.		
Nättraby, Blekinge Östra fögderi (i allmänhet större eller medelstora gårdar; garfveri, tegelbruk, stenhuggerier)	9,795	2,948
Oljehult, Blekinge Västra fögderi (medelstora egendomar)	4,074	172
Jämshög, Blekinge Västra fögderi (med Olofströms järnbruk och såg, några mindre stärkelsefabriker samt kvarnar och mejerier)	16,557	4,221
Kristianstads län.		
Gråmanstorp, Norra Åsbo m. fl. häraders fögderi (stora, medelstora och små jordbruk; Klippans (Åby) municipalsamhälle; bryggeri och tegelbruk)	8,832	7,595
Norra Åsum, Villands m. fl. häraders fögderi (större och medelstora jordbruk; Hvilans municipalsamhälle; mekanisk verkstad; två mindre brännvinsbrännerier)	11,292	3,746
Däraf Hvilans municipalsamhälle	—	2,873
Östra Ingelstad, Ingelstads och Järrestads häraders fögderi (hufvudsakligen mindre gårdar)	6,756	84
Malmöhus län.		
Fosie, Oxie och Skytts häraders fögderi (medelstora och smärre jordbruk; fabriksarbetare från Malmö: ett cementgjuteri och en gipsfabrik)	9,628	2,400
Fru Ahlstad, Oxie och Skytts häraders fögderi (medelstora och smärre jordbruk)	5,614	163
Södra Vram, Luggude häradets fögderi (jordbruksfastighet ej betydlig; talrika lägenheter och hus; kolgrufvedistrikt)	4,386	7,573
Hallands län.		
Refvinge, Halmstads fögderi (större, medelstora och små gårdar)	4,829	94
Slättåkra, Halmstads fögderi (mestadels småhemman; Oskarströms jutespinneri och väfveri)	4,656	4,932
Snöstorp, Laholms fögderi (smärre jordbrukslägenheter; en mindre trämassfabrik; förstadssamhälle till Halmstad)	9,842	2,509

f y r k a r		S u m m a		Minskning af hela fyrktalet i procent	Ökad utdebitering pr fyrk i procent	Antal kommunalt skatt- skyldige, taxerade för inkomst	
ursprungligt	efter omräkning	ursprunglig	efter omräkning			ursprunglig	efter omräkning
18,358	15,585	31,101	28,328	8·9	9·8	214	66
900	540	5,146	4,786	7·0	7·5	25	9
37,694	33,266	58,472	54,044	7·6	8·2	255	110
43,700	37,197	60,127	53,624	10·8	12·1	364	210
15,134	8,061	30,172	23,099	23·4	30·6	389	161
9,336	4,799	12,209	7,672	—	—	229	110
141	50	6,981	6,890	1·3	1·3	13	1
13,595	9,729	25,623	21,757	15·1	17·8	295	141
824	439	6,601	6,216	5·8	6·2	23	8
49,610	33,522	61,569	45,481	26·1	35·4	716	457
701	275	5,624	5,198	7·6	8·2	19	12
19,226	15,444	28,814	25,032	13·1	15·1	234	95
10,751	7,002	23,102	19,353	16·2	19·4	201	89

K o m m u n	A n t a l	
	För jordbruksfastighet	För annan fastighet
Göteborgs och Bohus län.		
Forshälla, Inlands fögderi (mest små hemmansdelar)	11,087	498
Mollösund, Orusts och Tjörns fögderi (kapellförsamling, till största delen fiskläge och municipalsamhälle)	638	1,079
Brastad, Sunnervikens fögderi (medelstora och små jordegendomar; stenhuggerier).	6,100	869
Älfsborgs län.		
Norra Björke, Väne fögderi (smärre jordbruk)	3,009	51
Starrkärr, Väne fögderi (i allmänhet mindre jordbrukare; två järnvägsstationer; Alafors bomullsväfveri)	9,931	4,529
Nödinge, Väne fögderi (i allmänhet mindre jordbrukare; Surte glasbruk med underlydande)	3,647	3,950
Skaraborgs län.		
Björkäng, Norra Vadsbo fögderi (endast smärre jordegendomar; åtskillig mindre industri inom Töreboda municipalsamhälle).	5,240	3,443
Udenäs, Södra Vadsbo fögderi (hufvudsakligen småegendomar; Forsvik och Sätra bruk med kvarnar, sågar, mek. verkstad, trämassfabriker m. m.)	14,640	2,318
Kungslena, Vartofta fögderi (till största delen små jordbruk)	3,227	31
Värmlands län.		
Rämen, Östersysslets fögderi (omfattande bruksrörelse; landtbruk ej betydligt)	8,931	4,445
Botilsäter, Södersysslets fögderi (uteslutande jordbruksbygd med hufvudsakligen medelstora eller smärre egendomar)	4,017	12
Nyed, Östersysslets fögderi (både större och mindre jordbruk; Molkom stationssamhälle; åtskillig industri)	20,159	2,487
Örebro län.		
Täby, Öster-Närkes fögderi (uteslutande smärre jordbruk)	4,657	77
Hällefors, Nora fögderi (brukssamhälle; två järnvägsstationer; ett par mindre byar)	15,297	4,276

f y r k a r				Minskning af hela fyrktalet, i procent	Ökad utdebitering pr fyrk, i procent	Antal kommunalt skatt- skyldige, taxerade för inkomst	
För öfriga beskattnings- föremål		S u m m a				ursprungligt	efter omräkning
ursprungligt	efter omräkning	ursprunglig	efter omräkning				
3,601	2,674	15,186	14,259	6·1	6·5	95	22
6,206	2,565	7,923	4,282	46·0	85·0	222	42
6,575	4,161	13,544	11,130	17·8	21·7	248	35
778	401	3,838	3,461	9·8	10·9	21	12
7,536	5,428	21,996	19,888	9·6	10·6	113	52
27,046	17,348	34,643	24,945	28·0	38·9	354	258
17,324	13,648	26,007	22,331	14·1	16·5	201	133
16,843	12,850	33,801	29,808	11·8	13·4	233	113
352	117	3,610	3,375	6·5	7·0	17	4
26,237	17,561	39,613	30,937	21·9	28·0	364	218
458	273	4,487	4,302	4·2	4·3	8	5
18,747	15,364	41,393	38,010	8·2	8·9	218	93
755	575	5,489	5,309	3·3	3·4	19	5
46,007	32,184	65,580	51,757	21·1	26·7	629	311

K o m m u n	A n t a l	
	För jordbruksfastighet	För annan fastighet
Ramsberg, Lindes fögderi (en mängd småbrukare; två större kronoparker; bruk och grufvor)	24,160	1,237
Västmanlands län.		
Skerike, Bergslags fögderi (hufvudsakligen smärre jordbruk) . . .	2,821	44
Norberg, Bergslags fögderi (smärre jordbruk; Norbergs bys municipalsamhälle; grufdistrikt) ¹	17,555	9,221
Däraf Norbergs by	1,826	1,758
Väster-Löfsta, Salbergs-Väsby fögderi (i allmänhet mindre jordbruk; Heby stationssamhälle; en del mindre industrianläggningar). . .	12,497	3,970
Däraf Heby municipalsamhälle	189	2,918
Kopparbergs län.		
Stora Skedevi, Hedemora fögderi (jordbruksbygd) ²	16,326	1,122
Hedemora landskommun, Hedemora fögderi (hufvudsakligen jordbruksbygd; Vikmanshyttan och Turbo bruk med järn- och ståltillverkning samt trämassfabrikation) ²	27,929	3,011
Avesta, Hedemora fögderi (mindre betydande jordbruk; Avesta stations- och municipalsamhälle; järnverk, sågverk, elektrisk kraftstation) ²	1,588	17,697
Däraf Avesta municipalsamhälle.	123	12,060
Gäfleborgs län.		
Rengsjö, Södra Hälsinglands fögderi (hufvudsakligen mindre jordbruk)	3,914	255
Norråla, Södra Hälsinglands fögderi (mindre jordbruk; sågverk; skogsarbetare, fiskare).	7,049	1,431
Bergsjö, Norra Hälsinglands fögderi (småbrukare; sågar, kvarnar, kakelfabrik m. m.)	14,450	2,859
Västernorrlands län.		
Sättna, Medelpads Västra fögderi (småbrukare; en del hemman ägas af de stora sågverksbolagen)	7,080	188
Torp, Medelpads Västra fögderi (småbrukare och arrendatorer; sågverksbolagen äga en mängd hemman; Torpshammars bruk) . . .	27,383	2,822

¹ Bevillningsfria afdrag resp. 500 och 400 kronor.² För likformighetens skull är här antalet bevillningskronor reduceradt till fyruk, ehuru fyrktalssättning

f y r k a r				Minskning af hela fyrktalet, i procent	Ökad utdebitering pr fyrk, i procent	Antal kommunalt skatt- skyldige taxerade för inkomst	
För öfriga beskattnings- föremål:		S u m m a				ursprungligt	efter omräkning
ursprungligt	efter omräkning	ursprunglig	efter omräkning			ursprungligt	efter omräkning
18,685	13,110	44,082	38,507	12·6	14·5	266	129
373	173	3,238	3,038	6·2	6·6	15	3
107,693	89,430	134,469	116,206	13·6	15·7	1,157	593
17,228	16,055	20,812	19,639	—	—	104	70
20,406	16,027	36,873	32,494	11·9	13·5	367	91
15,376	13,229	18,483	16,336	—	—	170	53
3,655	2,229	21,103	19,677	6·8	7·2	96	36
26,410	19,921	57,350	50,861	11·3	12·8	381	145
57,242	39,216	76,527	58,501	23·6	30·8	793	449
38,153	26,450	50,336	38,633	—	—	506	319
1,666	947	5,835	5,116	12·3	14·1	75	16
9,687	4,801	18,167	13,281	26·9	36·8	461	41
16,991	13,572	34,300	30,881	10·0	11·1	264	93
1,590	983	8,858	8,251	6·9	7·4	60	12
23,211	18,058	53,416	48,263	9·6	10·7	402	127

i dessa kommuner icke förekommer.

Kommun	A n t a l	
	För jordbruksfastighet	För annan fastighet
Själëvad, Norra Ångermanlands Öfre fögderi (smärre jordbrukare och lägenhetsinnehafvare; sågverk och sågverksegendomar; åtskillig mindre industri)	17,294	7,373
Jämtlands län.		
Sunne, Jämtlands Västra fögderi (smärre jordbruk)	5,953	51
Sveg, Jämtlands Södra fögderi (mindre jordbrukare och lägenhetsinnehafvare; bolag ägare till större delen af socknen; befolkningen till stor del skogs- och sågverksarbetare; Svegs kyrkoby	12,481	432
Lillhärddal, Jämtlands Södra fögderi (mindre jordbrukare och lägenhetsinnehafvare; större delen af socknen äges af bolag; befolkningen till stor del skogsarbetare)	9,468	89
Västerbottens län.		
Degerfors, Umeå fögderi (småbrukare och lägenhetsinnehafvare; kronoparker m. m. [5,843 fyrkar]; sågverk)	28,101	1,307
Löfånger, Skellefteå fögderi (mindre jordbrukare; lotsar och fyrpersonal)	15,713	743
Byske, Skellefteå fögderi (mindre jordbrukare och lägenhetsinnehafvare; sågverksbolag, ägare till stora delar af socknen)	17,970	6,736
Norrbottens län.		
Edefors, Luleå fögderi (småbrukare och lägenhetsinnehafvare; större delen af jorden äges af aktiebolaget Bodträskfors; kronoegendom 5,822 fyrkar)	15,445	780
Råneå, Kalix fögderi (mindre jordbrukare och lägenhetsinnehafvare; kronoparker och skärgårdsholmar [8,051 fyrkar] en större by; sågverk)	29,362	1,593
Karl Gustaf, Torneå fögderi (i allmänhet mindre jordbruk)	5,912	173

y r k a r				Minskning af hela fyrktalet, i procent	Ökad utdebitering pr fyrk, i procent	Antal kommunalt skatt- skyldige taxerade för inkomst	
För öfriga beskattnings- föremål:		S u m m a				ursprungligt	efter omräkning
ursprungligt	efter omräkning	ursprunglig	efter omräkning				
67,948	59,082	92,615	83,749	9·6	10·6	673	210
1,146	471	7,150	6,475	9·4	10·4	51	11
14,627	12,402	27,540	25,315	8·1	8·8	114	68
5,111	3,395	14,668	12,952	11·7	13·2	166	25
20,948	16,251	50,356	45,659	9·3	10·3	288	134
6,887	5,420	23,343	21,876	6·3	6·7	86	50
45,640	36,551	70,346	61,257	12·9	14·8	649	147
12,719	7,097	28,944	23,322	19·4	24·1	394	99
34,065	30,210	65,020	61,165	5·9	6·3	275	117
3,589	2,604	9,674	8,689	10·2	11·3	64	42

B.

Stad	Antal bevill-	
	För jord- bruks- fastighet	För annan fastighet
Eskilstuna ¹⁾	2·10	9,375·25
Växjö	252·30	4,315·15
Söderhamn	255·00	4,492·30

¹ Bevillningsfria afdrag respektive 550 och 400 kronor.

Städer.

ningskronor				Minskning af hela antalet be- villnings- kronor, i procent	Ökad utdebitering pr bevillnings- krona, i procent	Antal kommunalt skatt- skyldige, taxerade för inkomst	
För inkomst af kapital och arbete		S u m m a				ursprungligt	efter omräkning
ursprungligt	efter omräkning	ursprunglig	efter omräkning			ursprungligt	efter omräkning
45,149·58	40,259·33	54,526·93	49,636·68	9·0	9·9	3,572	2,961
24,774·06	22,709·73	29,341·51	27,277·18	7·0	7·6	1,313	743
35,985·45	29,916·75	40,732·75	34,664·05	14·9	17·5	3,192	1,375

Bil. 2.

Antalet kommunalt skattskyldige i nedanstående kommuner jämte vissa uppgifter om dem, som enligt gjorda framställningar till Riksdagen skulle komma i åtnjutande af bevillningsfrihet eller bevillningsfria afdrag.

K o m m u n	Kommunalt skatt- skyldige, hela antalet	Sådana som erhållit befrielse eller afdrag enligt Kungl. Maj:ts prop.:		Sådana som, utan att vara taxerade för inkomst erlägga fastighetsbevillning af högst 21 kr.:	
		hela antalet	proc. af de skatt- skyldige	hela antalet	proc. af de skatt- skyldige
Södermanlands län:					
Frustuna	444	221	49·8	162	36·5
Torshälla landskommun	461	317	68·8	123	26·7
Hammarby	42	9	21·4	27	64·3
Blekinge län:					
Nättraby	354	189	53·4	130	36·7
Öljehult	276	23	8·3	250	90·6
Jämshög	728	228	31·3	458	62·9
Hallands län:					
Refvinge	99	19	19·2	66	66·7
Slättåkra	521	212	40·7	214	41·1
Snöstorp	439	183	41·7	228	51·9
Skaraborgs län:					
Björkäng	557	173	31·1	355	63·7
Udenäs	573	198	34·6	329	57·4
Kungslena	107	17	15·9	88	82·2
Värmlands län:					
Rämen	407	353	86·7	40	9·8
Botilsäter	121	8	6·6	111	91·7
Nyed	788	190	21·1	564	71·6
Örebro län:					
Täby	150	16	10·7	130	86·7
Hällefors	687	609	88·6	54	7·9
Ramsberg	508	232	45·7	241	47·4
Västmanlands län:					
Skerike	47	14	29·8	22	46·8
Norberg	1,525	1,077	70·6	306	20·1
Väster-Löfsta	640	342	53·4	266	41·6

Bil. 3.

Uppgift å kommuner hvori vid 1904 års bevillningstaxering ökning af de bevillningsfria afdragen — resp. 450 och 300 kronor ägt rum på grund af hög bostads- (och lefnads-) kostnad.

1) <i>Afdrag resp. 500 och 300 kronor.</i>	
Västra Frölunda i Göteborgs och Bohus län.	{ Gällande för arbetare, hvilkas inkomster ej uppgått till 900 kronor, såvida ej fastighet ägts till värde af minst 1,500 kronor.
Fässberg " "	
Österplana i Skaraborgs län.	{ Gällande för arbetare vid Hellekis aktiebolags cementfabrik.
Västanfors i Västmanlands län.	
Indal i Västernorrlands län.	{ Gäller ej för inkomst af kapital, ej heller för högre än 600 kronors taxering.
Indals-Liden i " "	
Holm " "	
Skön " "	
med Skönsbergs, Gångvikens och Skönsmons municipalsamhällen.	
Alnö i Västernorrlands län.	{ Gäller ej för inkomst af kapital.
Timrå " "	
Ljustorp " "	
Hässjö " "	
Tynderö " "	
Njurunda " "	
2) <i>Afdrag resp. 500 och 350 kronor.</i>	
Nynäs villastad inom Ösmo kommun af Stockholms län.	{ För arbetare vid Morgongåfva samt stations- och banbetjäning.
Backa i Göteborgs och Bohus län.	
Vittinge i Västmanlands län.	
Norrköpings stad.	

<p>3) <i>Afdrag resp. 500 och 400 kronor.</i></p> <p>Norberg i Västmanlands län, med Norbergs bys municipalsamhälle.</p>	
<p>4) <i>Afdrag resp. 550 och 300 kronor.</i></p> <p>Djursholms köping i Stockholms län. Västra Skreflinge (municipalsamhället) i Malmöhus län.</p>	<p>{ Ytterligare afdrag för 3 minderåriga barn 50 kronor samt för 4 eller flere minderåriga barn högsta afdraget.</p>
<p>Lundby i Göteborgs och Bohus län. Linköpings stad, Karlstads stad.</p>	<p>{ För »stor familj» resp. 600 och 400 kr. samt för »mycket stor familj» resp. 650 och 500 kr.</p>
<p>5) <i>Afdrag resp. 550 och 400 kronor.</i></p> <p>Kloster i Södermanlands län. Fors i » med Nyfors municipalsamhälle. Norra Sandsjö i Jönköpings län.</p>	<p>{ För en stor del af de skattskyldiga.</p>
<p>Hyllie i Malmöhus län.</p>	<p>{ Dessutom afdrag af 50 kr. (till järnvägsbiljetter) för de ej synnerligen välsituerade personer, som hafva sitt arbete i Malmö eller andra fjärrare platser.</p>
<p>Örgryte i Göteborgs och Bohus län.</p>	<p>{ För ogift skattskyldig; för gift skattskyldig resp. 600 och 450 kr. samt för föräldrar med flera än ett minderårigt barn resp. 650 och 500 kronor.</p>
<p>Stenby i Älfsborgs län.</p>	<p>{ Afdraget ökad med »intill 100 kronor».</p>
<p>Gellivare taxeringsdistrikt i Gellivare kommun af Norrbottens län.</p>	<p>{ För 184 vid järnvägen anställda personer och arbetare.</p>
<p>Södertälje stad. Uppsala stad. Eskilstuna stad.</p>	
<p>Malmö stad.</p>	<p>{ Utom dessa afdrag jämte de vanliga å 450 och 300 kr. förekomma dylika å 600 och 650 kr. med eller utan motivering.</p>
<p>Sundsvalls stad.</p>	

<p>6) <i>Afdrag resp. 600 och 400 kronor.</i> Solna i Stockholms län, med Nya Hagalunds municipalsamhälle. Hälsingborgs stad.</p>	<p>{Det senare afdraget varierande mellan 400 och 300 kronor.</p>
<p>7) <i>Afdrag resp. 600 och 450 kronor.</i> Brännkyrka i Stockholms län, med Liljeholmens municipalsamhälle. Nacka i Stockholms län.</p>	<p>{Bevillning af inkomst äger ej rum, när sam- manräknade årsinkomsten understiger 700 kronor. Detta gäller dock ej Liljeholmen.</p>
<p>8) <i>Afdrag resp. 650 och 400 kronor.</i> Göteborgs stad.</p>	
<p>9) <i>Afdrag resp. 650 och 500 kronor.</i> Stockholms stad.</p>	<p>{Bevillning af inkomst äger ej rum, när skatt- skyldigs sammanräknade inkomster under- stiga 700 kronor.</p>

Bil. B.

Till Konungen.

Genom nådigt beslut den 30 sistlidne april har Eders Kungl. Maj:t anbefallt statistiska centralbyrån att komplettera den utredning, centralbyrån på nådigt uppdrag redan utfört och som med underdånig skrifvelse den 24 samma månad öfverlämnats, rörande storleken af den ökade skatteböroda, som vid tillämpning af de i Kungl. Maj:ts proposition n:r 91 till innevarande års Riksdag föreslagna bestämmelser angående skattefrihet och skattelindring vid bevillning för inkomst af kapital och arbete komme att läggas å innehafvarne af fastighet och de inkomstagare hvilka icke komme i åtnjutande af afdrag vid taxeringen, med uppgifter om den ökning af utdebiteringen pr fyrk och bevillningskrona, som skulle blifva en följd af tillämpning enbart af bestämmelserna i 1 mom. af den härom handlande 11 § bevillningsförordningen, sådant detta lagrum skulle lyda enligt den berörda nådiga propositionen. Denna komplettering är nu verkställd, och meddelas resultatet däraf i härvid fogade tabellbilaga.

Tabellen omfattar samma landskommuner och städer som den föregående utredningen, med undantag af att Norra Sandsjö och Norbergs kommuner samt Eskilstuna stad, där förhöjda bevillningsafdrag på grund af hög bostads- (och lefnads-) kostnad redan vid 1904 års bevillningstaxering förekommit, uteslutits.

I medeltal ställa sig resultaten sålunda:

	Minskning af hela fyrktalet, i procent.	Ökad utdebite- ring pr fyrk, i procent.
I kommuner med lägre inkomstagare i stort antal	9·8	11·5
Landsmannakommuner	3·9	4·1
Kommuner utan särskild prägel	6·7	7·2

De resp. maxima förekomma i Mollösund (32·4 och 48·0 procent), Österhaninge (7·6 och 8·2 procent) och Brastad (13·7 och 15·8 procent).
Stockholm den 3 maj 1906.

Underdånigst

LUDVIG WIDELL.

I. Flodström.

Uträkning rörande minskningen i vissa landskommuners fyrktal samt däraf föranledd ökad utdebitering per fyrk, under förutsatt tillämpning vid 1904 års bevillningstaxering af de i Kungl. Maj:ts proposition n:r 91 till 1906 års riksdag föreslagna fasta (för hela riket gällande bevillningsfrihets- och afdragsbestämmelser, äfvensom motsvarande uträkning för städerna Växjö och Söderhamn med afseende på antalet bevillningskronor och utdebitering per bevillningskrona.

Anm. Fyrkberäkning utförd ej för hvarje enskild skattskyldig utan efter debiteringssummorna för hvarje kommun.

A. Landskommuner.

K o m m u n	Antal fyrkar		Minskning af hela fyrktalet, i procent	Ökad utdebitering pr fyrk, i procent
	ursprungligt	efter omräkning		
Stockholms län.				
Ekerö	25,164	23,625	6·1	6·5
Gustafsberg	49,008	44,730	8·7	9·6
Österhaninge	17,111	15,814	7·6	8·2
Uppsala län.				
Söderfors	42,687	38,325	10·2	11·4
Västland	21,786	20,330	6·7	7·2
Alunda	19,306	18,414	4·6	4·8
Södermanlands län.				
Frustuna	37,414	35,570	4·9	5·2
Torshälla landskommun.	40,229	37,330	7·2	7·8
Hammarby	2,611	2,538	2·8	2·9
Östergötlands län.				
Kisa	35,012	33,241	5·1	5·3
Norra Vi	6,683	6,581	1·5	1·5

K o m m u n	Antal fyrkar		Minskning af hela fyrktalet, i procent	Ökad ut- debitering pr fyrk, i procent
	ursprung- ligt	efter om- räkning		
Jönköpings län.				
Nässjö	98,476	90,193	8·4	9·2
Däraf N. municipalsamhälle	75,517	70,543	—	—
Skärstad	15,297	15,002	1·9	2·0
Kronobergs län.				
Hofmantorp	38,465	35,825	6·9	7·4
Lenhofda	21,726	19,993	8·0	8·7
Virestad	17,634	17,158	2·7	2·8
Kalmar län.				
Hjorted	34,975	32,875	6·0	6·4
Tveta	4,506	4,320	4·1	4·3
Södra Möckleby	20,640	18,605	9·9	10·9
Gottlands län.				
Follingbo	5,855	5,735	2·0	2·1
Othem	14,531	13,544	6·8	7·3
Öja	9,280	8,750	5·7	6·1
Blekinge län.				
Nättraby	31,101	29,424	5·4	5·7
Öljehult	5,146	4,974	3·3	3·5
Jämshög	58,472	56,255	3·8	3·9
Kristianstads län.				
Gråmanstorp	60,127	56,499	6·0	6·4
Norra Åsum	30,172	27,235	9·7	10·8
Däraf Hvilans municipalsamhälle	12,209	10,207	—	—
Östra Ingelstad	6,981	6,895	1·2	1·2
Malmöhus län.				
Fosie	25,623	24,138	5·8	6·2
Fru Alstad	6,601	6,438	2·5	2·5
Södra Vram	61,569	56,021	9·0	9·9

K o m m u n	Antal fyrkar		Minskning af hela fyrktalet, i procent	Ökad ut- debitering pr fyrk, i procent
	ursprung- ligt	efter om- räkning		
Hallands län.				
Refvinge	5,624	5,419	3·6	3·8
Slättakra	28,814	26,656	7·5	8·1
Snöstorp	23,102	21,356	7·6	8·2
Göteborgs och Bohus län.				
Forshälla	15,186	14,597	3·9	4·0
Mollösund	7,923	5,353	32·4	48·0
Brastad	13,544	11,695	13·7	15·8
Älfsborgs län.				
Norra Björke	3,838	3,628	5·5	5·8
Starrkärr	21,996	20,994	4·6	4·8
Nödinge	34,643	30,907	10·8	12·1
Skaraborgs län.				
Björkäng	26,007	24,289	6·6	7·1
Undenäs	33,801	31,653	6·4	6·8
Kungslena	3,610	3,434	4·9	5·1
Värmlands län.				
Rämen	39,613	36,052	9·0	9·9
Botilsäter	4,487	4,440	1·0	1·1
Nyed	41,393	39,431	4·7	5·0
Örebro län.				
Täby	5,489	5,314	3·2	3·3
Hällefors	65,580	59,062	9·9	11·0
Ramsberg	41,082	40,375	8·4	9·2
Västmanlands län.				
Skerike	3,238	3,093	4·5	4·7
Väster-Löfsta	36,873	34,049	7·7	8·3
Däraf Heby municipalsamhälle	18,483	17,133	—	—

K o m m u n	Antal fyrkar		Minskning af hela fyrktalet, i procent	Ökad ut- debitering pr fyrk, i procent
	ursprung- ligt	efter om- räkning		
Kopparbergs län.				
Stora Skedvi	21,103	20,242	4·1	4·3
Hedemora landskommun	57,350	53,704	6·4	6·8
Avesta	76,527	68,315	10·7	12·0
Däraf A. municipalsamhälle	50,336	45,177	—	—
Gäflleborgs län.				
Rengsjö	5,835	5,399	7·5	8·1
Norråla	18,167	14,147	22·1	28·4
Bergsjö	34,300	32,363	5·6	6·0
Västernorrlands län.				
Sättna	8,858	8,403	5·1	5·4
Torp	53,416	50,103	6·2	6·6
Själevad	92,615	87,989	5·0	5·3
Jämtlands län.				
Sunne	7,150	6,729	5·9	6·3
Sveg	27,540	25,951	5·8	6·1
Lillhärdal	14,668	13,328	9·1	10·1
Västerbottens län.				
Degerfors	50,356	48,161	4·4	4·6
Löfånger	23,343	22,573	3·3	3·4
Byske	70,346	64,521	8·3	9·0
Norrbottens län.				
Edefors	28,944	25,274	12·7	14·5
Råneå	65,020	62,544	3·3	3·5
Karl Gustaf	9,674	9,095	6·0	6·4

B. Städer.

Stad	Antal bevillningskronor		Minskning af hela antalet bevillningskronor, i procent	Ökad utdebitering pr bevillningskrona, i procent
	ursprungligt	efter omräkning		
Växjö	29,341·51	28,409·33	3·2	3·3
Söderhamn	40,732·75	37,882·70	7·0	7·5

Reservationer:

vid punkten 1:o):

af herr *K. G. Karlsson*, hvilken med instämmande af herrar friherre *Bonde*, *Höjer*, *Roos* och *Branting* anfört:

»Under väntan på den genomgripande reform af vårt lands skatte- lagstiftning, hvilken allt tydligare framträder som en trängande nödvändighet, var det med stor tillfredsställelse vida lager af befolkningen mottogo Kungl. Maj:ts framställning till Riksdagen rörande utvidgning af den för närvarande medgifna rätten till skattefria afdrag för små inkomster af kapital och arbete.

Med fullt fog framhålles i den kungl. propositionen den betydande stegring i lefnadskostnaderna, som ägt rum sedan nu gällande afdragsbestämmelser år 1883 fastställdes, 'så att en inkomst, som vid nyssnämnda tidpunkt kunde anses räcka till ett nödortfött uppehälle, numera icke på långt när motsvarar existensminimum'. Härtill kommer ytterligare den viktiga omständigheten — äfven den framhållen i den kungl. propositionen — att efter sagda år den indirekta beskattningsprincipen vunnit en allt kraftigare tillämpning i vårt land, särskildt genom den betydande höjningen af skyddstullarne. Dessa indirekta skatter, framför allt tullarne å för alla nödvändiga lifsmedel, drabba synnerligen hårdt de små inkomsttagarne och göra en höjning af de skattefria afdragen särdeles berättigad.

Vid frågans behandling inom utskottet framträdde genast nödvändigheten af en utredning rörande det framlagda förslagets eventuella verkningar med hänsyn till den kommunala skattebördans fördelning. På den korta tid, som stått utskottet till buds, har det gifvetvis icke varit möjligt att åstadkomma en fullständig utredning, men de gjorda undersökningarna, för hvilka redogöres i utskottsbetänkandet, ådagalägga tydligt, att ett bifall till hvad Kungl. Maj:t föreslagit rörande höjningen af de generella afdragen — § 11, mom. 1 — skulle, på grund af sambandet mellan bevillningen och den kommunala beskattningen, särskildt på landsbygden förorsaka en sådan öfverflyttning af den kommunala skattebördan från dem, som skulle komma i åtnjutande af lindringarne, till öfriga skattdragare — och bland dessa särskildt fastighetsägarne — att man inför densamma måste ställa sig betänksam.

Medgifvas näste nämligen, att bland fastighetsägarna, för hvilka på grund af fastighetsskattens natur intet afdrag blifvit ifrågasatt, finnes ett betydande antal, som lefver under mycket tryckta omständigheter och som därför skulle känna en ökning af skattebördorna som en stor orättvisa, särskildt då samtidigt en lindring skulle komma andra små inkomsttagare till godo.

Detta förhållande, som tydligt exemplifieras i de utskottets betänkande åtföljande bilagorna, har tvungit mig att afstå från yrkandet på bifall till det kungliga förslaget i förevarande del. Däremot vill jag här på det kraftigaste uttala mig för en snart skeende modernisering af vårt skatteväsen, på det att icke längre själfva den form, hvarunder skatterna uttagas, skall ställa oöfvervinnerliga hinder för beviljande af lindringar, där sådana finnas vara af nöden.

Men om jag alltså på grund af den olyckliga sammankopplingen af bevillningen med den kommunala beskattningen nödgats frångå hvad Kungl. Maj:t i § 11, mom 1 föreslagit rörande de för hela landet gällande *generella* afdragen, finner jag däremot starka skäl tala för ett bifall i hufvudsak till hvad samma förslag i mom. 2 innehåller beträffande de afdrag, som skulle vara beroende på taxeringsmyndigheternas beslut i de olika orterna.

Redan nu gällande bestämmelser medgifva ju lindring i beskattningen efter taxeringsmyndigheternas beslut, dels mera *generellt å orter med hög bostadskostnad* och dels i *enskilda fall* genom ytterligare afdrag vid 'särdeles ömmande omständigheter'. Emellertid äro båda dessa möjligheter till skattelindring så starkt begränsade, att det högsta afdrag, som på dessa grunder tillsammanantagna kan beviljas, blifvit satt till 200 kronor.

På goda skäl har Kungl. Maj:t nu föreslagit den ändring i dessa bestämmelser, att, i stället för att nu *bostadspriserna*, hädanefter *lefnadskostnaderna* i allmänhet skulle utgöra grunden för bestämmandet af det bevillningsfria *ortsafdraget*. Äfven föreslår Kungl. Maj:t en betydande höjning af dessa på taxeringsmyndigheterna beroende dyrortsafdrag, som för den skattskyldige personligen skulle kunna uppgå till 150 kronor, då hans inkomster icke öfverstiga 2,000 kronor, samt ytterligare ökas med högst 50 kronor för hvarje den skattskyldige på grund af honom åliggande försörjningsplikt underhållet barn, hvars ålder vid början af det år taxeringen sker understiger 15 år. Behovvet af skattelindring på grund af talrik familj har Kungl. Maj:t ansett på ort med synnerligen höga lefnadskostnader göra sig gällande för per-

soner med en inkomst intill 3,000 kronor. Jag anser detta befogadt, när inkomsten väsentligen härleder sig af arbete. Om däremot af den sammanräknade årsinkomsten öfver 2,000 kronor äro inkomst af kapital, finner jag sådant afdrag icke af förhållandena påkalladt, och har jag i öfverensstämmelse härmed infört en ändring i Kungl. Maj:ts förslag.

Jämte ofvanstående för orten i dess helhet gällande afdrag skulle, i likhet med hvad nu är fallet, ytterligare afdrag i *enskilda fall* kunna af taxeringsmyndigheterna beviljas. Mot hvad Kungl. Maj:t härutinnan föreslagit har jag icke något att erinra.

Bestämmelserna i § 11, mom. 2, torde icke med fog kunna mötas med den invändning, som träffar förslagen i mom. 1, eller att en lindring för några skulle åstadkomma en i mer eller mindre grad orättvist ökad skattetunga för andra, hvilka icke äga åtminstone afsevärdt större bärkraft än de, som skulle komma i åtnjutande af skattelindring. Själfklart torde nämligen vara, att å orter, där dylika betänkliga rubbningar kunde befaras uppstå, skulle ifrågavarande afdragsbestämmelser icke komma till användning. Äfven bör vid frågans bedömande beaktas, att vid ett bifall till hvad Kungl. Maj:t föreslagit de *högsta* afdragsbeloppen skulle komma att tillämpas endast å några enstaka orter, där lefnadskostnaderna äro exceptionellt höga. På öfriga orter, där dessa afdrag komme att tillämpas, skulle man helt visst sätta dem till vida lägre belopp. Antalet orter, där hittills dyrtidsafdrag tillämpats har i hela landet utgjort sammanlagdt endast 42 kommuner, däribland 11 städer.

Beträffande de fördelar, som ett bifall till föreliggande förslag skulle medföra, må främst framhållas, att våra taxeringsmyndigheter härigenom skulle sättas i stånd att under vissa förhållanden tillämpa mera moderna och rättvisa skatteprinciper än vår nu gällande bevillningsförordning eljest medgifver. Från alla håll erkännes att större skattelindringar borde komma till stånd för de smärre inkomsttagarne, och äfven bevillningsutskottet ger sitt erkännande åt vissa af de principer, hvarpå det kungl. förslaget är byggdt. Särskildt medgifver utskottet (sid. 30) att »det skattefria existensminimum af 500 kronor synes numera föga stämma öfverens med af 1859—60 års riksdag i sammanhang med införandet af bevillningsfria afdrag i vår skattelagstiftning gjorda principuttalande.» Och på sid. 31 upprepar utskottet sin vid ett föregående tillfälle uttalade »anslutning till den i det föreliggande förslaget tillämpade grundsats, att vid bestämmandet af skattskyldigs skatteförmåga afseende fästes vid honom åliggande försörjningsplikt af minderåriga barn.»

Om man sålunda är öfvertygad om, att nu gällande skatteförordningar äro i hög grad bristfälliga, synes det mig, att man icke bör slå sig till ro med att peka på behovet af en fullständig revision af hithörande författningar utan genast vidtaga sådana förbättringar, som utan att åt något håll skada, låta infoga sig inom ramen af nu gällande förordningar. En fullständig revision kräver ett mycket omfattande arbete och ingen vet, när Riksdagen kan komma till enighet rörande denna ingalunda lättlösta fråga.

Inom utskottet har visserligen varit på tal att höja det generella existensminimum samt afdraget för inkomst under 1,200 kronor med 50 kronor. Då man emellertid äfven mot detta förslag kan göra den anmärkningen, att man i saknad af utredning icke vet hur det kommer att verka, särskildt i landsbygdskommunerna, har jag icke ansett tillräckligt starka skäl föreligga för att ansluta mig till detta yrkande, som snarare synes ägnadt att undanskjuta än befordra en någorlunda effektiv reform. Däremot skulle ett bifall till Kungl. Maj:ts förslag, § 11, mom. 2, sätta taxeringsmyndigheterna i stånd att medgifva lindringar just där sådana äro af behovet mest påkallade. Samtidigt skulle man också i vår skattelagstiftning hafva infört den ytterst viktiga principen, att barnantalet i familjen bör utgöra en faktor vid beräkningen af skatteförmågan.

Då jag delar den i den kungl. propositionen uttalade åsikten, att det uppenbarligen skulle vara olämpligt, om den nu föreslagna rätten till bevillningsfria afdrag föranledde någon inskränkning i valrätten till Riksdagens Andra Kammare' måste jag äfven principiellt biträda hvad Kungl. Maj:t till förhindrande af en sådan följd föreslagit i mom. 3. Men då invändningar hörts med anledning af att det belopp, som enligt det kungliga förslaget skulle påföras person, för att han måtte bibehållas vid sin rösträtt, satts så lågt som vid 10 kronor, får jag, om än skäl kunna för den föreslagna siffran anföras, i förhoppning att därmed underlätta genomförandet af de viktiga skattelindringsprinciper, jag förut förordat, i detta moment föreslå den ändring att beloppet 10 kronor höjes till 50 kronor.

På grund af hvad sålunda anförts får jag härmed hemställa,

att Riksdagen, med anledning af Kungl. Maj:ts ifrågavarande proposition n:o 91, måtte besluta, att 11, 14, 33 och 82 §§ i förordningen den 3 december 1897 angående bevillning af fast egendom samt af

inkomst, 17 och 18 §§ i den vid förordningen fogade instruktion för taxeringsmyndigheterna äfvensom de till förordningen hörande formulär n:ris 5 och 6 måtte erhålla den förändrade lydelse, bilagan litt. C. vid denna reservation utvisar»;

af herr *Wester*, hvilken med instämmande af herr friherre *Klingspor* anförde:

»Den gräns, som år 1883 bestämdes för skattefrihet och skattelindring, kan med det sjunkande penningvärdet och de stigande lefnadskostnaderna numera icke anses tillfredsställande. Detta erkännes såväl i Kungl. Maj:ts ifrågavarande proposition som i det af bevillningsutskottet i anledning af propositionen afgifna betänkande.

Äfven om den utredning af hithörande förhållanden, hvarom utskottet föranstaltat, visar, att en så omfattande utvidgning af afdragsrätten som den af Kungl. Maj:t föreslagna skulle komma att allt för tungt betunga de skattskyldige inom kommunerna, hvilka icke finge åtnjuta afdrag, så torde dock utan fara för dylika menliga återverkningar en mindre höjning af det skattefria existensminimum och det bevillningsfria afdraget redan nu kunna ske.

För vidtagandet af en så genomgripande förändring, som Kungl. Maj:ts förslag i själfva verket innebär, skulle erfordras fullständigt åtskiljande af den kommunala beskattningen från bevillningen till staten eller åtminstone en omfattande revision af bevillningsförordningen. Skulle dessa åtgärders vidtagande afvaktas, blefve hvarje reform på ifrågavarande område undanskjuten för säkerligen lång tid. En mindre men snar skattelindring finner jag därför vara att föredraga.

Jag föreslår därför, att det nu gällande skattefria existensminimum höjes från 500 till 550 kronor samt det bevillningsfria afdraget för inkomster ej uppgående till 1,200 kronor från nu medgifna 450 kronor till 500 kronor.

En sådan ökning komme i allt fall att för landtbefolkningen innebära en högst väsentlig lättnad i skattebördan, om den ock för den större delen af städernas befolkning blefve utan större betydelse. Dessutom vunnes härigenom den fördel, att man finge erfarenhet för bedömande af verkningarna utaf en mera omfattande reform på området.

I den uti bilagan B. vid bevillningsutskottets betänkande förefintliga utredning finnes en beräkning öfver den ökade utdebitering per fyrek resp. bevillningskrona, som skulle inträda vid tillämpning af den af Kungl. Maj:t föreslagna fasta afdragsskalan. De af mig före-

slagna höjningarna skulle gifvetvis medföra väsentligt mindre rubbning i skatteförhållandena inom kommunerna. På goda grunder synes denna rubbning kunna uppskattas till endast en tredjedel af hvad nämnda utredning angifver, och således verkningarna af förändringen gestalta sig på följande sätt.

	Minskning af hela fyrktalet, i procent.		Ökad utdebitering pr fyrk, i procent.	
	Medeltal	Maximum	Medeltal	Maximum
Kommuner med lägre inkomsttagare i stort antal	3,3	10,8	3,8	16,0
Landtmannakommuner	1,3	2,5	1,4	2,8
Kommuner utan särskild prägel	3,2	4,6	3,4	5,3

På grund af hvad sålunda anförts hemställer jag,

att Riksdagen ville besluta, att 11 § 1 mom. i gällande bnvillningsförordning måtte erhålla följande förändrade lydelse:

11 §.

Undantag från de i 7—10 §§ meddelade stadganden.

1 mom. Bevillning för inkomst af kapital eller arbete äger *icke* rum: när den skattskyldiges sammanräknade årsinkomster, däri inbegripna äfven hustruns, understiga *550 kronor*.

Uppgå dessa inkomster icke till 1,200 kronor, äro *500 kronor*, uppgå de till 1,200 kronor, men icke till 1,800 kronor, äro 300 kronor af inkomsten af kapital och arbete fria från bevillning.

Det belopp, för hvilket bevillning sålunda icke äger rum eller som får från uppskattad inkomst såsom bevillningsfritt afdragas, må å ort, där kostnaden för bostad är synnerligen hög i jämförelse med förhållandet inom riket i allmänhet, äfvensom undantagsvis i de fall, där särdeles ömmande omständigheter (talrik familj, långvarig sjuklighet, olyckshändelse och dylikt) förekomma, ökas; dock så att denna ökning, vare sig den äger rum på grund af hög bostadskostnad eller ömmande

omständigheter eller båda dessa skäl, icke må för någon skattskyldig öfverstiga 200 kronor.

För inkomst, som beskattas inom annan kommun än den, där den skattskyldige är mantalsskrifven, samt för bolags inkomst får hvarken befrielse från eller lindring i bevillningen enligt detta moment åtnjutas.»

af herrar *Almqvist* och *Lindblad*, hvilka anförde:

»Höjande af det skattefria existensminimum och beredande af skattelindring för familjeförsörjare med minderåriga barn äro kraf, hvilkas berättigande ej kan förnekas, och då denna frågas lösning ej synes oss böra undanskjutas, tills en slutgiltig omdaning af vårt direkta skatteväsende föreligger, hemställa vi,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes efter verkställd utredning för Riksdagen framlägga förslag till sådan förändring i gällande bevillningsförordning, att för såväl smärre inkomsttagare som ägare af mindre fastigheter det nuvarande skattefria existensminimum i möjlig mån höjes samt att därutöfver särskildt afdrag må beredas sådan skattskyldig för underhåll af minderåriga barn.»

af herr *G. Jansson*; äfvensom

af herrar *Cavalli* och *Hammarström* mot vissa delar af motiveringen; samt

af herr *O. A. Ericsson* mot den del af motiveringen, som hänför sig till utskottets hemställan i punkten 2:o).

Herr *J. Bromée* har begärt få antecknad, att han icke deltagit i behandlingen af detta betänkande.

Bil. C.

(Bilaga till herr Karlssons reservation).

Bevillningsförordningen.

11 §.

Undantag från de i 7—10 §§ meddelade stadganden.

1 mom. Bevillning för inkomst af kapital eller arbete eger *icke* rum: när den skattskyldiges sammanräknade årsinkomst (se 18 § instruktionen för taxeringsmyndigheterna), däri inbegripen äfven hustruns, understiger 500 kronor.

Uppgår denna inkomst icke till 1,200 kronor, äro 450 kronor, uppgår den till 1,200 kronor, men icke till 1,800 kronor, äro 300 kronor af inkomsten af kapital och arbete fria från bevillning.

Till grund för bedömandet, om och i hvilken mån bevillningsfrihet enligt första eller andra punkten af detta mom. skall äga rum, lägges i fall, där särskildt afdrag enligt 2 mom. i denna § är medgifvet, den sammanräknade årsinkomst, som återstår efter afräknande af nyssnämnda särskilda afdrag.

2 mom. a) Å ort, där lefnadskostnaderna äro synnerligen höga i jämförelse med hvad de äro inom riket i allmänhet, må från den uppskattade inkomsten af kapital och arbete särskildt afdrag äga rum dels för skattskyldigs egen person med högst 150 kronor, dels ock för hvarje af den skattskyldige på grund af honom åliggande försörjningsplikt underhållet barn, hvars ålder vid början af det år, då taxeringen sker, understiger 15 år, med högst 50 kronor. För barn, som själfv åtnjuter inkomst, äger dock skattskyldig tillgodonjuta afdrag allenast såvida barnets sammanräknade årsinkomst understiger det inom orten för barn bestämda afdrag och i sådant fall icke för större belopp än det, hvarmed barnets inkomst understiger det fastställda afdragsbeloppet.

Afdrag, hvarom här är fråga, skall gälla för orten i dess helhet. Ej må afdrag medgifvas för skattskyldigs egen person, om hans sammanräknade årsinkomst öfverstiger 2,000 kronor, ej heller för barn, om den skattskyldiges sammanräknade årsinkomst öfverstiger 3,000 kronor, eller om däri ingår inkomst af kapital till ett belopp öfverstigande 2,000 kronor.

b) Oafsedt afdrag, hvarom under a) förmäles, må undantagsvis i

enskilda fall, då skattskyldigs skatteförmåga är på grund af särskilda förhållanden (t. ex. sjukdom inom familjen, underhåll af närstående, ekonomiska förluster, stark skuldsättning) väsentligen nedsatt, afdrag från den uppskattade inkomsten af kapital och arbete medgifvas med högst 200 kronor; dock må den omständigheten, att skattskyldig har barn att försörja ej gälla såsom grund för sådant afdrag, där afdrag för barn enligt a) ägt rum.

Afdrag i fall, hvarom här är fråga, må ej medgifvas, där den skattskyldiges sammanräknade årsinkomst öfverstiger 2,500 kronor.

3 mom. Därest skattskyldig, hvars uppskattade inkomst af kapital och arbete uppgår till 800 kronor eller därutöfver, skulle vid tillämpning af bestämmelserna i 1 och 2 mom. vara från bevillning helt och hållet fri, skall ändock bevillning för inkomst påföras honom för ett belopp af 50 kronor.

Befrielse från eller lindring i bevillning på grund af 1 eller 2 mom. må ej åtnjutas af annan än enskild skattskyldig och oskiftadt stärbhus; ej heller må i något fall sådan befrielse eller lindring åtnjutas för inkomst, som beskattas inom annan kommun än den, där den skattskyldige är mantalsskrifven.

4 mom. Från utgörande af inkomstbevillning frikallas:

a) staten;

b) kyrkor, akademier och vetenskapliga samfund, allmänna undervisningsverk, stipendiefonder, pensionsanstalter, sjuk- och fattigvårdsinrättningar jämte andra fromma stiftelser: för all annan inkomst än den i 8 § 2 mom. b) nämnda;

landsting, hushållningssällskap, städer och andra menigheter: för sådan inkomst, som icke härflyter af rörelse eller yrke;

allmänna hypoteksbanken, allmänna hypotekskassan för Sveriges städer och hypoteksföreningar;

järnkontoret, så länge kontorets vinstmedel användas till allmänt nyttiga ändamål och kontoret icke lämnar utdelning åt sina delägare; samt

sparbanker, som afses i lagen af den 29 juli 1892, äfvensom sådana ränte- och kapitalförsäkringsanstalter, som afse att bereda vinst endast åt insättare;

c) medlem af konungaätten: för af staten anvisadt anslag samt för inkomst af kapital;

d) främmande makters härvarande beskickningar och konsulat tillhörande personer jämte deras betjäning:

om de icke äro svenska medborgare: för all annan inkomst än den, som utgöres af från Sverige uppburen allmän eller enskild pension eller erhålles genom här idkad rörelse;

om de äro svenska medborgare: för den inkomst, de åtnjuta af sin tjänst hos den främmande makten;

e) utlänning, som här vistas för att idka studier; samt

f) lappallmogen: för inkomst af renskötsel.

14 §.

Till ledning vid taxeringen skola följande uppgifter meddelas:

1:o) de år, då allmän fastighetstaxering skall verkställas:

a) af stadsdomstol samt domare på landet:

uppgift å beloppet af den vid senaste försäljning betingade köpeskilling för hvarje fast egendom, hvarå, efter det enahanda uppgift sist meddelades, lagfart på grund af köp beviljats; börande i denna uppgift, hvilken skall angifva köparens och säljares namn samt köpeafhandlingens datum, anmärkas, när försäljningen skett af föräldrar till barn, om och i så fall till hvilket belopp i köpeskillingen inbegripits godtgörelse för inventarier eller inbärgad gröda, om förbehåll gjorts om s. k. undantagsförmåner samt om köpet skett å exekutiv eller konkursauktion;

b) af direktion för hypoteksinrättning:

uppgift å det värde, hvartill hvar och en i samma hypoteksinrättning till belåning anmäld fast egendom blifvit uppskattad vid därå, efter det enahanda uppgift senast meddelades, för dylikt låns erhållande anställd och godkänd värdering;

2:o) hvarje år:

a) af styrelse öfver brandförsäkringsinrättning eller dess agenter eller vederbörande brandstodskommitté:

uppgift rörande försäkringsvärdet å de i 5 § b) omförmälda hus och byggnader; börande denna uppgift, hvilken skall meddelas särskildt för hvarje fastighet, afse samtliga hit hörande byggnader, hvilka blifvit mot brandskada försäkrade under den tid af samma år och det näst föregående, för hvilken enahanda uppgift icke förut meddelats;

b) af statsdepartement jämte hvarje ämbetsmyndighet eller ämbetsverk, vare sig statens, stads eller menighets, äfvensom af styrelse för allmän inrättning eller stiftelse, där ämbets- eller tjänsteman, vaktbetjänt eller annan äger utbekomma aflöning eller pension:

uppgift angående hvar och en person för det löpande året till-

kommande fast lön eller pension, äfvensom under nästföregående år uppburna särskilda belopp af tjänstgöringspenningar, dagaflöning, traktement, arfvode, uppmuntrings-, mil- eller felräkningspenningar, portions-, inkvarterings- eller beklädnadsersättning, provision eller gratifikation och andra löneförmåner, hvarjämte, då med tjänstebefattning följer fri kost, boställe, bostad eller löningsjord, eller inkomst af sportler, expeditionslösen, bötes- eller beslagsandelar eller andra obestämda eller extra inkomster, sådant bör i uppgiften särskildt antecknas;

c) af förmyndarekammare eller gode män för tillsyn å förmynderskap:

uppgift angående sammanlagda beloppet af hvarje omyndigs inkomst af kapital för nästföregående år;

d) af agent för utländskt försäkringsbolag:

uppgift angående antalet försäkringar och premiebeloppet för nästföregående år inom agenturens område, äfvensom beloppet af utbetalda återförsäkringspremier;

e) af styrelse för verk eller bolag, som är med Kungl. Maj:ts oktroy försedt eller blifvit såsom aktiebolag registrerad eller står under offentlig kontroll, samt af annat bolag eller rederi, så ock af en hvar annan, som under nästföregående år varit taxerad för inkomst af rörelse eller yrke till belopp af minst 5,000 kronor:

enahanda uppgift, hvarom i b) stadgas angående lön- och arfvodestagares samt öfriga arbetares löneförmåner.

I uppgift, hvarom i 2:o) b) och e) stadgas, må icke något slag af de vederbörande tillkommande aflöningsförmåner uteslutas, äfven om enligt denna förordning afdrag för någon del däraf må vara vid taxeringen medgifvet; dock att pension eller gratifikation å belopp, understigande 200 kronor, må från sådan uppgift uteslutas, då för den, som åtnjutit dylik pension eller gratifikation, annan inkomst ej uppgifves.

33 §.

Till bevillningsberedningens ordförande skall å landet härads-skrifvaren och i stad vederbörande tjänsteman senast den 20 april, vid bot af tre kronor för hvarje öfverskjutande dag, hafva aflämnat på mantalslängden grundade, enligt fastställda formulär uppställda längder, upptagande samtliga inom beredningens distrikt belägna fastigheter, å hvilka jämlikt 5 § särskilda taxeringsvärden skola sättas, äfvensom fastigheternas ägare eller i fall, som i 2 § sägs, deras innehafvare. Dessutom böra vid samma tillfälle till beredningens ordförande aflämnas

tillräckligt antal tryckta blanketter till taxeringslängden öfver inkomstbevillningen, uti hvilken enligt fastställt formulär uppgjorda längdberedningen införer alla de personer, som beredningen anser skyldige att dylik bevillning inom distriktet erlägga. I stad böra beredningarna till dessa längders upprättande och kompletterande åtnjuta nödigt biträde af vederbörande uppborås- eller annan därtill utsedd tjänsteman.

Senast den 20 mars skola till beredningens ordförande aflämnas, på landet af kommunalstämmas ordförande och i stad, utom Stockholm, genom magistratens försorg, så väl de i 53 § 3 mom. omförmälda afskrifter af nästföregående års taxeringslängder som äfven de i 51 och 63 §§ omförmälda utdrag af protokollen hos det årets vederbörande taxeringsnämnd och pröfningsnämnd.

I öfverensstämmelse med den för taxeringsmyndigheterna utfärdade särskilda instruktion och under tillämpning af de i denna förordning stadgade grunder åligger det beredningen att föreslå och uti förberörda längder införa det fastighetsvärde och det inkomstbelopp, för hvilket bevillning skall inom beredningsdistriktet påföras hvarje skattskyldig, med iakttagande därvid att uppskattad inkomst af rörelse, yrke eller eljest *upptages på sätt bilagda formulär n:o 5 utvisar*; och bör beredningen därvid följa den inom samma ort senast upprättade mantalslängd, hvilken för sådant ändamål skall, sedan densamma blifvit i föreskrifven tid och ordning granskad, jämte alla därtill hörande uppgifter och handlingar senast den 20 april tillställas ordföranden i ortens bevillningsberedning.

Finnes inom distriktet municipalsamhälle, skola de inom detta samhälle förekommande fastighetsvärden och inkomstbelopp i längderna särskildt angifvas och sammanföras. Om af fastighet endast en del faller inom municipalsamhällets område, skall i anteckningskolumnen anmärkas, huru stor del af fastighetens hela värde belöper å sagda del af fastigheten.

82 §.

Utom den atkortning af påförd bevillning för inkomst af kapital eller arbete, hvilken föranledes af bristande tillgång till dess gäldande, får afkortning äga rum endast af bevillning för lön, pension eller dylik inkomst, som genom dödsfall, afsked eller annan orsak under årets lopp upphört, i hvilket fall sådan bevillning blott erlägges för den tid,

hvarunder löneinkomsten eller andra med tjänstebefattning förenade fördelar af den skattskyldige eller hans rättsinnehafvare åtnjutas. Sker afkortning och nedgår den inkomst, som varder föremål för bevilning, härigenom till sådant belopp, att frihet från eller lindring i bevilningen enligt 11 § bort åtnjutas, må dylik frihet eller lindring vid afkortningen medgifvas.

Den för fast egendom utgående bevilning får icke afkortas.

Angående sättet för afkortning stadgas i uppbördsreglementet.

Instruktionen för taxeringsmyndigheterna.

17 §.

Bevillningsberedning åligger att undersöka, huruvida skäl föreligger att tillämpa de bestämmelser om afdrag på grund af synnerligen höga lefnadskostnader å orten, som innehållas i bevillningsförordningens 11 § 2 mom. a). För afdrag, som anses böra beviljas, skall beredningen föreslå bestämdt belopp. Sådant förslag äfvensom de grunder, som föranledt antagande af synnerligen höga lefnadskostnader, antecknas å titelbladet till taxeringslängden öfver inkomstbevilningen. De föreslagna afdragen skola sedermera i beredningens förslag med iakttagande af de i omförmälda författningsrum meddelade föreskrifter, tillämpas för orten i dess helhet d. v. s. för hela bevillningsberedningsdistriktet.

I fall, då afdrag för barn medgifvits, skall i den därför afsedda kolumnen i taxeringslängden antecknas barnens antal. Vidare bör i fråga om afdrag enligt bevillningsförordningens 11 § 2 mom. b) anteckning göras angående de omständigheter, som i hvarje särskildt fall föranledt antagande af väsentligen nedsatt skatteförmåga.

Gör taxerings- eller pröfningsnämnd ändring i hvad sålunda föreslagits, skall noggrann redogörelse för skälen därtill lämnas i protokollet.

18 §.

Vid tillämpning af 11 § 1 och 2 mom. bevillningsförordningen bör taxeringsmyndighet först beräkna den skattskyldiges sammanräknade årsinkomst, hvarmed förstås hans i mantalsskrifningsorten uppskattade inkomst af kapital och arbete, ökad såväl med hans å andra orter uppskattade inkomst af samma slag, som ock med hans inkomst af fast egendom samt af aktier i inländska aktiebolag och lotter i enskilda bankbolag. Därvid iakttages, att in-

komst af jordbruksfastighet beräknas till 6 procent och inkomst af annan fastighet till 5 procent af taxeringsvärdet.

Befinnes skattskyldigs sammanräknade årsinkomst understiga 500 kronor, är han fri från bevillning för inkomst af kapital och arbete i mantalsskrifningsorten.

I de fall, där den sammanräknade årsinkomsten uppgår till 500 kronor men likväl ej är högre än att lindring eller afdrag, hvarom i 11 § 1 och 2 mom., förmäles, kan ifrågakomma, uträknas den beskattningsbara inkomsten i följande ordning:

För skattskyldig, hvilken icke erhållit afdrag enligt 2 mom., bestämes den beskattningsbara inkomsten direkt efter stadgandena i 1 mom. d. v. s. med ledning af den fasta afdragsskalan. Har åter, på sätt i nästföregående § af denna instruktion angifves, medgifvits vissa för hela orten gällande afdrag på grund af synnerligen höga lefnadskostnader eller, i särskildt fall, afdrag enligt 2 mom. b), afräknas dessa afdrag från den sammanräknade årsinkomsten, hvarefter återstoden af denna inkomst lägges till grund för tillämpningen af 1 mom.

Exempel 1. Den skattskyldige A. har en inkomst af arbete af 900 kronor. Därjämte äger A. en jordbruksfastighet, taxerad till 1,000 kronor, hvaraf inkomsten alltså skall beräknas till 60 kronor. Afdrag enligt 2 mom. äger icke rum. Enligt andra punkten i 1 mom. äger A., hvars sammanräknade årsinkomst utgör 960 kronor, åtnjuta bevillningsfrihet för 450 kronor. Sedan dessa afdragits från inkomsten af arbete, återstår en beskattningsbar inkomst af 450 kronor.

Exempel 2. På grund af synnerligen höga lefnadskostnader å orten har afdraget för den skattskyldiges egen person satts till 100 kronor, afdraget för barn till 50 kronor. Den skattskyldige B., som har 6 barn under 15 år utan egen inkomst, har en till 1,400 kronor uppskattad inkomst af kapital och arbete samt äger stadsfastighet, taxerad till 7,000 kronor. Inkomsten af stadsfastigheten skall då beräknas till 350 kronor, hvarför den sammanräknade årsinkomsten uppgår till 1,750 kronor. B. kommer alltså i åtnjutande såväl af ett afdrag af 100 kronor för sig själf som ock af ett afdrag af 300 kronor för sina 6 barn. Vidare antages, att, då B. dessutom har en sjuklig hustru, han anses böra erhålla ett ytterligare afdrag enligt 2 mom. b) af 100 kronor. Afdragen enligt 2 mom. uppgå således tillhopa till 500 kronor. För att bedöma, i hvilken mån bevillningsfrihet enligt 1 mom. skall äga rum, afräknas detta afdragsbelopp af 500 kronor från den sammanräknade årsinkomsten 1,750 kronor. Å det därvid erhållna beloppet, 1,250 kronor, tillämpas bestämmelsen i 1 mom. andra punkten, enligt hvilken afdraget följaktligen skall medgifvas

med 300 kronor. Afdragen enligt 1 och 2 mom. uppgå således tillsammans till 800 kronor, i följd hvaraf å den till 1,400 kronor uppskattade inkomsten af kapital och arbete återstår ett beskattningsbart belopp af 600 kronor.

Exempel 3. I samma ort har en skattskyldig C. med fyra barn under 15 år, hvilka icke hafva egen inkomst, en till 1,200 kronor uppskattad inkomst af arbete. Han har dessutom en å annan ort uppskattad inkomst af näring till ett belopp af 1,300 kronor samt en inkomst af aktier af 200 kronor. Den sammanräknade årsinkomsten är i detta fall 2,700 kronor. C. erhåller alltså ett afdrag för barn med 200 kronor, hvaremot annat afdrag enligt 2 mom. ej kan beviljas honom. Den sammanräknade årsinkomsten utgör efter nyssnämnda afdrag 2,500 kronor, i följd hvaraf C. icke äger åtnjuta någon bevillningsfrihet enligt 1 mom. Han kommer således i mantalsskrifningsorten att upptagas till en beskattningsbar inkomst af $1,200 - 200 = 1,000$ kronor. Dessutom skall han å den ort, där näringen drifves, utan något afdrag, taxeras för en inkomst af 1,300 kronor.

Exempel 4. I samma ort har en skattskyldig D. med 5 barn under 15 år utan egen inkomst en till 2,100 kronor uppskattad inkomst af kapital. Då särskildt afdrag enligt 2 mom. b icke anses böra ifrågakomma, erhåller D. intet afdrag utan upptages till en beskattningsbar inkomst af 2,100 kronor.

Taxeringslängd

öfver

inkomstbevillningen

och

inkomstskatten

inom

och län

för år 19....

(Att ifyllas för bevillningsberedningsdistrikt, där afdrag enligt 11 § 2 mom. a)
i bevillningsförordningen medgifves.)

På grund af inom bevillningsberedningsdistriktet rådande [synnerligen höga bostadskostnader, livsmedelspris föreslår bevillningsberedningen jämlikt 11 § 2 mom. a) i bevillningsförordningen, att afdrag måtte medgifvas för skattskyldigs egen person med [00] kronor*) och för hvarje af den skattskyldige på grund af honom åliggande försörjningsplikt underhållet barn, hvars ålder vid början af det år, då taxeringen sker, understiger 15 år, med [00] kronor. *)

Förrättningsstället N. N. den maj 19...

Bevillningsberedningen

N. N.

Ordförande.

N. N.

Ledamot.

N. N.

Ledamot.

*) I efterföljande längd är förutsatt, att afdrag medgifvits för skattskyldigs egen person med 100 kronor och för barn med 40 kronor.

Nummer å uppgift eller annan bilaga.	Den skattskyldiges		Nummer å hus, hemman eller lägenhet.	Taxering enligt bevill-										
	namn och titel eller yrke.	bostad.		Af bevillningsberedningen								Af		
				uppskattad inkomst				medgifvet afdrag enligt 11 § i bevillningsförordningen		föreslagen beskattningsbar inkomst.	uppskattad			
				af kapital.	af tjänst eller pension.	af rörelse, yrke eller eljest.	Summa.	enligt 2 mom.	enligt 1 mom.		Summa.	af kapital.	af tjänst eller pension.	
1.	Brukspatronen J. E. Bergström	Råbelöf	1	1,000	—	10,000	11,000	—	—	—	—	11,000	1,000	—
	Rättaren Måns Trulsson	»	—	—	750	—	750	1	140	450	590	160	—	750
2.	Mjölaren A. Fogelberg	Råbelöfs kvarn	—	—	700	300	1,000	2	180	450	630	370	—	700
3.	Hemmansägaren Nils Larsson	Röksta	1	—	—	1,700	1,700	—	—	—	—	1,700	—	—
4.	f. Grosshandlaren E. Berg	Ahlby	2	7,500	—	—	7,500	—	—	—	—	7,500	7,500	—
5.	Länsmannen A. Blomberg	Sanda	1	—	1,300	400	1,700	2	80	—	80	1,620	—	1,300
6.	L. N. Cronvall	För Åby stenkärlsfabrik	—	—	—	1,000	1,000	—	—	—	—	1,000	—	—
7.	Skomakaren L. Jönsson	Hofstena	—	—	—	800	800	7	380	370	750	50	—	—
	Lasarettsläkaren O. Sandberg	Rimbo	—	—	1,000	3,334	4,334	—	—	—	—	4,334	—	1,000
	Sömmerskan Klara Jansson	»	—	—	—	706	706	—	100	450	550	156	—	—
8.	Arrendatorn A. Karlsson	Vellnora kungsgård	—	—	—	1,000	1,000	—	—	—	—	714	—	—
	Densamme	»	—	100	—	300	400	—	100	300	400	286	100	—
9.	Kamreraren S. Wandberg	Hammarby	—	—	1,400	—	1,400	6	500	—	500	900	—	1,400
10.	Skepparen L. Johansson	Simpnäs	—	200	600	300	1,100	4	160	—	160	940	200	600
11.	Kommissionären N. Edlind	Österby	—	500	—	2,200	2,700	—	—	—	—	2,700	500	—
12.	Änkefru E. Jakobson	Ekeby	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
13.	Hemmansägaren Sven Persson	Nygård	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
14.	f. Inspektoren O. Lindström	Olsbacka	—	500	—	—	500	2	180	300	480	20	—	—
	Summa		—	9,800	5,750	22,040	37,590	—	1,820	2,320	4,140	33,450	9,300	5,750

Förrättningsstället N. N. den maj 19 ..

Bevillningsberedningen

N. N.

Ordförande.

N. N.
Ledamot.N. N.
Ledamot.*Anmärkingar.*

1:o). Sedan pröfningsnämnden slutat sin förrättning, skola från denna nämnds längd i taxeringslängden införas tillförlitlig uppgift å det beskattningsbara inkomstbeloppet.

2:o). Då skattskyldig har inkomst af flera yrken, näringar eller tjänster, bör, där specifikation däraf ej kan på

3:o). Inkomst af arrende utaf sådan staten tillhörig jordbruksfastighet, för hvilken bevillning icke erlägges, för annan inkomst, med afseende å vägskatts och kommunalutskylders debitering, såväl inkomst. som bevillningsbeloppen

4:o). Då uppgift affordrats skattskyldig, bör beviset därom taxeringslängden bifogas.

5:o). Såsom inkomst af pension upptagas äfven: årligt understöd, gratifikation, lifränta och undantagsförmån.

ningsförordningen.										Taxering enligt inkomstskatteförordningen.										Bevillningsberedningens anteckningar.			
taxeringsnämnden										Af bevillningsberedningen					Af taxeringsnämnden						Af pröfningsnämnden beslutade ändringar i de belopp, efter hvilka skatt utgår.		
inkomst		medgifvet afdrag enligt 11 § i bevillningsförordningen			antagen beskattningsbar inkomst.		Uträknad bevilning.		Af pröfningsnämnden beslutade ändringar i de beskattningsbara inkomstbeloppen.		föreslagen inkomst		beräknadt belopp, efter hvilket skatt utgår.		taxerad inkomst		beräknadt belopp, efter hvilket skatt utgår.		Uträknad inkomstskatt.				
af rörelse, yrke eller eljest.	Summa.	enligt 2 mom.	enligt 1 mom.	Summa.	Uträknad bevilning.	af fastighet (beräknad).	i dess helhet.	af fastighet (beräknad).	i dess helhet.	af fastighet (beräknad).	i dess helhet.	af fastighet (beräknad).	i dess helhet.	af fastighet (beräknad).	i dess helhet.	af fastighet (beräknad).	i dess helhet.	af fastighet (beräknad).	i dess helhet.			af fastighet (beräknad).	i dess helhet.
10,000	11,000	—	—	—	11,000	110	—	12,500	—	6,890	17,100	27,200	6,890	17,100	27,200	272	29 500	—	—	—		—	—
—	750	1	140	450	160	1 60	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
300	1,000	2	180	450	370	3 70	—	—	—	—	1,000	200	—	1,000	200	2	—	—	—	—	—	—	
1,700	1,700	—	—	—	1,700	17	—	—	—	2,370	3,900	3,500	2,370	4,000	4,000	40	—	—	—	—	—	—	
—	7,500	—	—	—	7,500	75	—	9,000	—	—	28,500	60,000	—	28,500	60,000	600	68,300	—	—	—	—	—	
400	1,700	2	80	—	1,620	16 20	—	—	—	400	2,100	1,500	400	2,100	1,500	15	—	—	—	—	—	—	
1,000	1,000	—	—	—	1,000	10	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
800	800	7	380	370	750	50	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
3,334	4,334	—	—	—	4,334	43 34	—	—	—	—	3,300	2,900	—	3,300	2,900	29	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
1,000	1,000	—	100	300	400	714 286	7 14 2 86	—	—	—	1,400	600	—	1,400	600	6	—	—	—	—	—	—	
—	1,400	6	500	—	500	900	9	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
300	1,100	4	160	—	160	940	9 40	—	—	—	2,100	1,500	—	2,100	1,500	15	—	—	—	—	—	—	
2,100	2,600	2	80	—	80	2,520	25 20	—	—	400	3,100	2,700	400	3,000	2,600	26	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1,400	600	—	1,400	600	6	500	—	—	—	—	—	
800	800	3	320	—	320	480	4 80	680	1,140	1,100	1,100	1,140	1,100	1,100	1,100	11	2,100	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	900	1,600	900	900	1,100	900	9	—	—	—	—	—	—	
22,034	37,084	—	1,940	1,570	3,510	33,574	335 74	—	—	12,100	66,600	102,700	12,100	66,900	103,100	1,081	—	—	—	—	—	—	—

Förrättningsstället N. N. den 19 ...

N. N.
Häradsskrifvare.

N. N.
Kronobud.

På taxeringsnämndens vägnar

N. N.

Ordförande.

N. N.
Ledamot.

N. N.
Ledamot.

de ändringar, som af pröfningsnämnden blifvit beslutade, så att taxeringslängden alltid för hvarje skattskyldig innehåller

annat sätt åstadkommas, underrättelse därom i anteckningskolumnen införas.

angifves särskildt i anteckningskolumnen; börande i fall, där skattskyldig taxerats icke blott för dylik arrendeinkomst utan äfven särskildt upptagas på sätt detta formulär utvisar.

Formulär n:r 6.

Af

..... läns

pröfningsnämnd

beslutade ändringar i taxeringen

till

inkomstbevillning och inkomstskatt

i

.....
fö r år 19.....

Nummer å uppgift eller annan bilaga.	Den skattskyldiges		Taxering enligt bevillnings-													
	namn och titel eller yrke.	bostad.	Nummer å hus, homman eller lägenhet.	Af taxeringsnämnden								Uträknad bevilling.	upp-			
				uppskattad inkomst				medgifvet afdrag enligt 11 §					antagen beskattningsbar inkomst.	af kapital.	af tjänst eller pension.	
				af kapital.	af tjänst eller pension.	af rörelse, yrke eller öfvest.	Summa.	enligt 2 mom.		enligt 1 mom..	Summa.					
Antal barn.	Afdragets belopp.															
N. N. socken.																
	Brukspatronen J. E. Bergström	Råbelöf	1	1,000	—	10,000	11,000	—	—	—	—	11,000	110	—	1,500	—
	f. Grosshandlaren E. Berg	Ahlby	2	7,500	—	—	7,500	—	—	—	—	7,500	75	—	9,000	—
	Änkefru E. Jakobson ...	Ekeby	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Hemmansägaren Sven Persson	Nygård	—	—	—	800	800	3	320	—	320	480	4 80	—	—	—
	Summa		—	8,500	—	10,800	19,300	—	320	—	320	18,980	189 80	—	10,500	—
	Den af pröfningsnämnden beslutade förhöjning utgör alltså		—	2,000	—	1,000	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	minskning utgör alltså		—	—	—	—	—	—	200	—	200	—	—	—	—	—
	och höjning utöfver minskningen		—	—	—	—	3,000	—	—	—	—	3,200	32	—	—	—
	Säger		—	10,500	—	11,800	22,300	—	120	—	120	22,180	221 80	—	—	—

N. N den

N. N

Riktigheten af ofvan-

Anmärkning.

Sedan längden blifvit afslutad, skall uti fögderisammandraget af taxeringslängderna införas sammanlagda beloppet sätt formuläret nr 7 närmare utvisar.

förordningen.								Taxering enligt inkomstskatteförordningen.						§ i pröfningsnämndens protokoll.	Anteckningar.			
pröfningsnämnden								Af taxeringsnämnden			Af pröfningsnämnden							
skattad inkomst		medgifvet afdrag enligt 11 §.		antagen beskattningsbar inkomst.		Uträknad bevilling.	taxerad inkomst		beräknadt belopp, efter hvilket skatt utgår i dess helhet.	Uträknad inkomstskatt.	taxerad inkomst		beräknadt belopp, efter hvilket skatt utgår i dess helhet.			Uträknad inkomstskatt.		
af rörelse, yrke eller eljest.	Summa.	enligt 2 mom.	Afdragets belopp. Antal barn.	enligt 1 mom	Summa.		af fastighet (beräknad).	i dess helhet.			af fastighet (beräknad)	i dess helhet.						
11,000	12,500	—	—	—	—	12,500	125	—	6,890	17,100	27,200	272	6,890	18,000	29,500	295	20	Annot. i taxeringsl. sid.
—	9,000	—	—	—	—	9,000	90	—	—	28,500	60,000	600	—	31,100	68,300	683	23	D:o i d:o sid.
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1,400	600	6	—	1,300	500	5	27	D:o i d:o sid.
800	800	3	120	—	120	680	680	1,140	1,900	1,100	11	1,140	2,700	2,100	21	29	—	D:o i d:o sid.
11,800	22,300	—	120	—	120	22,180	22180	8,030	48,900	88,900	889	8,030	53,100	100,400	1,004	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	4,200	11,500	115	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	53,100	100,400	1,004	—	—	—	—	—	—	

stående längd vitsordas af
N. N.
Kronoombud

af den utaf pröfningsnämnden beslutade förhöjning eller minskning jämte därå uträknad bevilling och inkomstskatt på